

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE — SOCIOLOGIE

Director : DEM. I. DOBRESCU
Președintele Uniunii Avocaților din România

COMITETUL DE REDACȚIE :

TR. ALEXANDRESCU Avocat, Direct. Contenc. B-pei G-le a Țărei Românești	ALEX. CERBAN Profesor la Facultatea de Drept, București	IOSEF G. COHEN Avocat	GR. CONDURATU Fost Consilier la C. de Apel București, Avocat	RÈNÈ DÈMOQUE Profesor la Facultatea de Drept din Paris
V. DONGOROZ Dr. în Drept din Buc. Avocat	ALFRED JUVARA Profesor Universitar, Avocat	Dr. ȘTEFAN LADAY Fost Magistrat jurisconsult în Cluj	D. NEGULESCU Profesor la Facultatea de Drept, București	I. GR. PERIETEANU Avocat
C. STOEANOVICI Dr. în Drept din Paris Avocat	GR. TRANCU-IAȘI Fost Ministru al Muncii Avocat	P. VASILESCU Dr. în Drept din Paris Avocat	AL. VELESCU Dr. în Drept din Buc. Avocat	ALBERT WAHL Profesor la Facultatea de Drept din Paris

Secretar de redacție: E. C. DECUSARĂ, Dr. în Drept din Paris. Directorul Statisticii Judiciare.

Membrii corespondenți pentru Paris: EDOUARD LÉVY și SILVIU KRAINIC, D-ri în Drept, Avocați, Paris.

Membrii corespondenți pentru Polonia: EMIL ST. RAPPAPORT, Consilier la Curtea de Casație din Varșovia.

ABONAMENTUL

Un an p. B-ci, Case com., Autorit. 1400 lei
" Avocați 1000 "
" Magistrați 800 "
6 luni prețul de sus pe jumătate

APARE ODATĂ PE SĂPTĂMÂNĂ

In lunile Iulie și August
Apare odată la două săptămâni

Abonamentele se plătesc totdeauna înainte

Redacția și Administrația
București, Strada Artei Nr. 5
Lângă Palatul Justiției
TELEFON 13/29

S U M A R

— **Solemnitatea de la Baroul de Ilfov.** Instalarea noului decan și a Consiliului. Discursurile rostite de fostul decan **Istrate Micescu**, al D-lui **Dem. I. Dobrescu**, Președintele Uniunii avocaților, al noului decan **Jean Th. Florescu** și al D-lui **Stelian Popescu**, ministrul Justiției;
— **Organizarea luptei pentru Combaterea abuzului cu stupefiante**, (urmare și finit), de Dr. E. C. Decusară;
— Cum înțeleg unele instanțe a aplica legea accelerării de avocatul Braga;

JURISPRUDENȚA :

— Curtea de Casație s. I: **Căpitan Comandor Emil Oprișan** *cu Casa Centrală a improprietății* (Legea agrară conace și terenuri peste 50 H. rămase de la expropriere. Dreptul de preemțiune al Statului. Cazurile în care poate fi exercitat.
— Casație s. II: **Societatea Gebrüder Renner et Co. și Ignatz Farcaș** *cu Frații Bochory* (Caracterul proprieții. Răspunderea terțiului poprit); cu o *Notă* de d-l Prof. Al. Cerban.
— Trib. Ilfov s. II com.: **Banca negustorească a României cu A. Rothman și M. Stanuțescu** (Legea accelerării judecăților. Aplicațiune în materie cambială), cu o *Notă* de Alex. Mavrojanii.
— Teze de doctorat. Recenzii de Al. Velescu.

SOLEMNITATEA

De la Baroul avocaților din Ilfov

Instalarea noului Decan și a noului Consiliu de disciplină

Mercuri 29 Febr. a. c. s'a făcut cu o deosebită solemnitate, în prezența d-lui **Stelian Popescu**, Ministru de Justiție, Al. P. Necesești secretar general la Ministerul de Justiție, Dem. I. Dobrescu, președintele Uniunii avocaților, Oscar Niculescu, Prim președinte al Inaltei Curți de Casație și Justiție, precum și a întregului corp al magistraților și avocaților, instalarea noului decan al Baroului de Ilfov d. **Jean Th. Florescu**, fost ministru de justiție, și a consiliului de disciplină ales Duminică trecută.

D. **ISTRATE MICESCU**, fostul decan, ia cel dintâi cuvântul, salutând într'un inspirat discurs această strălucită expresiune a sufragiilor, primului barou al țării și

a urât nouilor aleși, înfăptuire deplină a programului de muncă și realizare ce și-au propus.

Intr-o succintă și luminoasă expunere, d-sa a arătat apoi dificultățile numeroase ce a întâmpinat ca decan, în cursul celor 5 ani de activitate în fruntea baroului; a expus bilanțul moral și material — cu totul satisfăcător — cu care și-a încheiat opera, și a adus prinosul mulțumirii și recunoștinței d-sale, în prim rând corpului — care, printr-o statornică înțelegere superioară și minunată cohesiune și solidaritate, l-a sprijinit și ajutat la înfăptuirea lucrărilor — precum și colaboratorilor d-sale fără deosebire, pentru neprețuitul concurs ce i l-au dat.

Prezentând corpului pe nouii aleși — decan și consilieri — d. Micescu a încredințat că fiecare dintr'înși sunt chezași ca bunul mers și propășirea baroului de Ilfov sunt asigurate și pe „bune mâini” încredințate.

D-sa și-a exprimat apoi satisfacția pentru sprijinul constant ce l'a acordat corpului avocaților d. **Stelian Popescu**, ministrul justiției, pe care l-a asigurat că avocații din toată țara — și cu osebire cei din Capitală — urmăresc cu nesfârșită mulțumire triumful operii de unificare legislativă a României, al cărui campion este d. **Stelian Popescu** — și îi vor da sprijin statornic.

D-l DEM. I. DOBRESCU, președintele Uniunii Avocaților a rostit următorul discurs:

Domnule Ministru,

Domnilor Magistrați și

Iubiți Confrați,

Fiecare profesiune are o idee sau un interes conducător, pe care se grefează întreaga ei activitate și în treaga ei organizare profesională.

Numai profesiunea noastră este o lentilă convergentă a tuturor ideilor, a tuturor intereselor și a tuturor aspirațiilor sociale. Dacă luptele din celelalte profesii pot fi lungi și violente, luptele din corpul nostru trebuie să fie totdeauna adânci și furtunoase, pentru că ele sunt ciocnirile tuturor ideilor, tuturor intereselor și tuturor aspirațiilor sociale, în lupta lor pentru realizare.

În ziua când luptele ar înceta în barou, ar înceta și viața baroului. Dar dacă lupta este viața baroului, aceste lupte trebuie să fie deosebite de luptele celorlalte profesii. În lumea fizică lupta este distrugere, în lumea animală lupta este război, în lumea socială lupta este o emulațiune, în viața baroului lupta este discuție, este controversă, este silogism. Rezultatul luptelor din barou trebuie să fie totdeauna triumful unei idei sau consacrarea unui ideal. De aceea în luptele sale baroul condamnă și violența și viclenia și vulgaritatea. În barou luptele trebuie să se dea totdeauna în purpură regală.

În luptele din ultimele alegeri am admirat toată civilizația lor pentru că ele au fost luptele cavalerilor de idei, luptele cavalerilor justiției. De aceea astăzi când aceste lupte au încetat, ne găsim toți împreună strânși împrejurul baroului, întocmai ca și crăcile răvășite de furtună, care îndată ce furtuna a trecut, s'au strâns din nou împrejurul trunchiului și copacului lor. Aceste lupte din urmă au avut sentimentele și ideile lor conducătoare, care fac din consiliul ales un adevărat *simbol profesional*.

D-voastră sunteți consiliul alegerilor academice pentru că nu ați întrebuințat în luptele dv. nimic din moravurile urâte și vulgare ale politicii de partid.

Dv. sunteți consiliul *continuității profesionale*, pentru că dv. nu veți considera vechiul consiliu pe care-l înlocuiți, ca pe un corp străin de barou, ci ca pe un înaintaș al dv., pe care trebuie să-l continuați. Consiliile alese care după alegere continuă să lupte în contra Consiliului înlocuit, n'au înțeles nimic din noblețea profesiei noastre și duc la desagregarea profesională.

D-v sunteți consiliul *politicii profesionale* care pune nouă verigi mari și grele, pentru ca politica de partid să nu pătrundă și în baroul nostru. Noi nu permitem partidelor politice nici un amestec în luptele noastre sau nu le permitem decât cel mult să privească pe fereastra baroului, pentru ca să vadă solidaritatea unui corp superior. Ei vor vedea aici oameni care se găsesc în primele rânduri în lupta politică a diferitelor partide, dar care aici nu mai sunt decât avocați și decât frați de barou. De aceea noi așteptăm rând pe rând toate partidele, ca să arate solitudinea lor față de barou, pentru ca să poată să merite recunoștința noastră, după cum a meritat-o partidul liberal, care ne-a dat legea de organizare cea mai bună din lume.

Dv. sunteți consiliul *colaborării Baroului de Ilfov cu Uniunea avocaților*. Baroul de Ilfov aduce lângă Uniune tot sufletul unui corp superior și Uniunea aduce Baroului de Ilfov devotamentul unanim și entusiast al tuturor barourilor din țară, ca pe o forță solidară, nestingherită și invincibilă. Uniunea fără Baroul de Ilfov este un Corp paralizat pentru că dacă Uniunea avocaților este corabia, Baroul de Ilfov este pânza acestei corăbii. Astăzi când vrășmașii corpului nostru au întezit ofensiva lor contra noastră, cel care sapă solidaritatea dintre Uniune și barou comite o crimă.

Dv. simbolizați *pacea în barou*, dorită cu pasiune de toți avocații din țară. Când regele perșilor amenința Grecia, dreptul Aristide care fusese exilat de brațul Temistocle, se întorcea pe furiș în țară și mergând la vrășmașul său spunea învingătorului: să amânăm pentru mai târziu toate vrășmașile noastre, pentru că astăzi patria are nevoie numai de frăția noastră. Tot astfel și noi avocații, spunem astăzi în cor: să amânăm pentru mai târziu discordiile noastre, pen-

tru că baroul are nevoie de confraternitatea noastră. Avocații unui barou trebuie să fie ca și degetele unei mâini, care sunt toate variate și toate opuse unul altuia, dar toată opunerea lor are loc numai în interesul corpului. Noi toți și mai cu seamă dv. conducătorii trebuie să fiți inspirați în conducerea baroului, de *noblețea uitării* faptelor rele și de *arsitocrația amintirii* faptelor bune. Demnitate mare însemnează inimă mare. Atunci când vezi că ești atacat personal să crezi mai mult că ești atacat pentru defectele tale, decât din cauza defectelor adversarilor tăi.

D-v. sunteți consiliul *devotamentului și recunoștinței profesionale*. Recunoștința oamenilor este stimulul tuturor virtuților sociale, din care a eșit comerțarea eroilor, slăvrea patrioților și statuile părinților patriei.

Până astăzi baroul nostru nu știe ce este recunoștința și avocații ajunși la demnități, nu știau ce este devotamentul. De aceea noi, dacă aveam une ori și avocați mari, aveam totdeauna barouri mici, care micșorau și profesia și pe avocații mici și mari. D-v. Domnule decan, ați făcut începutul devotamentului pentru barou, pentru că cu riscuri pe care eu le cunosc, nu v'ați lăsat până când n'ați dat corpului nostru cea mai bună lege din lume. Ea a fost imitată de baroul bulgar, admirată în cuvinte calde de toate barourile civilizate și d-l Appleton, cunoscutul autor de tratate asupra profesiei noastre, îmi scria că la noua ediție a lucrării sale, legea noastră va avea un capitol special. Odată cu devotamentul, a apărut și recunoștința, deoarece pentru prima oară vedem baroul capitalei, arătându-și atât de hotărît recunoștința sa față de un avocat ajuns Ministru, și care și-a adus aminte de tot ceea ce profesia lui a făcut pentru el. De astăzi înainte orice avocat ajuns ministru, va simți lângă el spiritul baroului care-i va spune: adu-ți aminte că ești avocat.

D-v. sunteți consiliul *realizărilor morale*, pentru că baroul cere să-i apărați demnitatea cu orice preț și cu orice risc. Pentru avocați, important nu este să existe cu profituri ci să existe cu demnitate.

Dv. sunteți Consiliul *realizărilor practice*, pentru că a trecut timpul când avocatul era trubadurul justiției, de pe timpul legii Cincia. Într-o lume mercantilă până la cruzime, dacă baroul care nu-și apără interesele morale ajunge o meserie, baroul care nu-și apără interesele sale materiale, ajunge un cerșetor compătimit dar nu respectat. Trebuie să asigurăm avocaților bătrânețea și boala, pentru că în profesia de avocat, suntem obligați să trăim ca seniori și să murim ca proletari. Numai asigurând grijile bătrâneții, putem să înlăturăm rapacitatea tinereții. De aceea autoritățile noastre sunt datorate să dea avocaților tot ajutorul lor, pentru că noi nu cerem nimic dela stat. Avocații vor, ca numai cu obolul lor să instituiească o Casă de pensii, alimentată de taxele pe pledoarii și pe acte, care ar da corpului nostru cel puțin douăsprezece milioane pe an. Legea este votată de Senat și nu trebuie decât lipsă de vrășmășie față de barou, pentru ca legea să fie votată și la Cameră.

Facem apel la Guvern și la d. Ministru al Justiției să dea ajutorul lor unui corp, care vrea să organizeze pentru o viață demnă și superioară cari interesează atât de adânc fundamentul țării.

Dv. sunteți consiliul *programelor care trebuiesc executate*. După hotărîrea și entuziasmul cu care corpul întreg și mai cu seamă tineretul, a luat parte la alegerea dv., v'ați putut convinge că programul pe baza căruia v'ați ales, nu mai poate rămâne un program

de alegeri. Corpul întreg vă va trage la răspundere, pentru ca programul de alegeri să devină un program de realizări rezezi și integrale.

Dv. sunteți consiliul *armoniei dintre factorii justiției*. Aveți menirea să duceți și mai departe apropierea corpului nostru de magistratură, cu același devotament nestingherit și nedesmințit. Aveți menirea să colaborați cu devotament cu Ministerul Justiției, reprezentat astăzi printr'un avocat, care sunt sigur că n'a uitat tot ceea ce dărește profesiei sale.

Și ca să închei, Domnule Decan, vă rog să vă pătrundeți de nobleța acestui corp pe care-l reprezentați, care nu cedează pasul nici unei profesii în demnitate, în importanță și în avânturi nobile. Și pentru că dv. ați și dat dovadă de devotamentul dv. pentru barou, atunci când erați numai ministru de justiție, pot să declar că eu doresc ca decanul Florescu să intreacă în devotament profesional, pe fostul ministru de justiție Florescu.

D. JEAN TH. FLORESCU, noul decan, întâmpinat cu entuziasme aplause și aclamațiuni a rostit următoarele cuvinte:

Măgulitoarele cuvinte ce ni adresați astăzi cu prilejul instalării noastre în fruntea baroului, stimulează binele latent din noi, dar și sporesc emoția și responsabilitatea noastră.

Lupta colegială și civilizată ce a avut loc între noi pentru generoase realizări, s'a terminat. Adversarii de o zi și-au dat frățește mâna. Această luptă nu a fost de cât un episod al contradictoriului care este misiunea și destinul nostru. Și nici nu putea să fie altfel.

Avocații cari în Evul Mediu erau numiți „*Les chevaliers es lois*” sunt luptători leali și cinstiți ca toți adevărații cavaleri.

Este acum ceasul d'a vă confesa care au fost ispititoarele atracțiuni care m'au făcut să primesc propunerea unui grup de tineri d'a candida la barou.

Două au fost mai ales aceste sentimente care mi-au dominat toate preocupările. Cea dintâi grijă a fost dorința generală de conciliațiune, unită cu preocuparea d'a îmbunătăți și mai mult relațiunile dintre magistratură și barou, — relațiuni cari au drept corolar indubitabil: mărirea prestigiului corpului.

Magistratura țării mă cunoaște și nu poate suspecta sentimentele acelui care a făcut parte atâtea ani dintr'însa, anii cei mai frumoși ai vieții, anii activității și ai entuziasmului tinereții.

Magistratura este astăzi în țară la apogeul prestigiului ei. Dacă vor mai fi calomniiatori izolați, aceia trebuie să-și aducă aminte de cuvintele lui Balzac, care zicea cu atâtea înțelepciune: a vă îndoi de magistratură este începutul disoluțiunii sociale... „Reconstituiți instituția pe alte baze, cereți imense garanții, dar credeți, credeți în ea...”

Domnule ministru al justiției, stați acum pe promontoriul care domină cele două versante ale sacrei coline: d'o parte magistratura, d'alta baroul. Sunt sigur că sunteți de părerea noastră că magistratura și baroul nu sunt două armate beligerante care se luptă față în față, ci două puternice corpuri de cooperare pentru cucerirea idealului de justiție și civilizație, după care însetează și mereu v'a înseta umanitatea...

Un președinte în Franța, având impresia că avocatul ce pleda, vorbea fără condescendență, l'a întrerupt, cu oarecare vivacitate în ton: *Maitre*, a zis el, *cred că știți că magistratura are drept la respect...*

Da, Domnule Președinte, a răspuns cu moderațiune avocatul, dar și baroul are drept la considerațiune!

Incidentul s'a închis prompt căci amândoi partenerii aveau dreptate.

Ei bine la strângerea acestor raporturi, vom închina o parte importantă a activității noastre. Domnule Ministru și Domnii Colegi.

Al doilea obiectiv ce m'a atras în lupta dela barou a fost trista constatare ce am făcut cu toții, că adesea ori în atmosferă scânteietoare de vervă bogată și talent îmbelșugat, apare prin ungherile prăfuite ale Palatului Justiției, spectru hidos al mizeriei. Mai multă solidaritate și o ofensivă energetică contra mizeriei în care ațipesc și se înăbușe talentele și se istovesc bătrânii corpului nostru, ne-a făcut să arborăm cu hotărâre un program de finanțe și prevedere socială pe care suntem hotărâți să-l ducem cu ori ce chip la isbândă.

Nu ne socotim dispensatori de fericire absolută, dar cugetătorul francez zice cu drept cuvânt: „*La souffrance equitabement repartie est l'aurore de la sagesse. La souffrance s'achève dans l'équité*”. Și aceasta este un mare rezultat de vom fi vrednici să-l înfăptuim.

Pentru aceasta este nevoie de sprijinul d-voastră Domnule Ministru, d'al magistraturii, d'al corpului și d'al tuturor oamenilor de inimă din această țară.

Legea timbrului pe pledoarie, votată de Senat, ne va ajuta mult sarcina grea a programului nostru.

Ne punem încrederea în concursul dv. și al Parlamentului pentru a o aduce la ordinea zilei cu o oră mai de vreme. Aducem omagiul nostru Uniunii avocaților, în frunte cu distinsul și neobositul său Președinte, care cu atâtea energie și generoasă dezinteresare, luptă pentru realizarea frumoasei instituțiuni a *Căsei Advocaților*, — locul de chibzuire profesională și fraternizare colegială, pentru a cărei înfăptuire vom da tot concursul nostru statornic și entuziast.

Nu ne mai rămâne Domnilor de cât să exprimăm încă odată gratitudinea noastră, Domnului Ministru al Justiției, animat de cele mai frumoase sentimente față de Corp și care ca mare preot al justiției, a patronat solemnitatea de astăzi.

Într-o necesară continuitate, să ne întoarcem privirile spre a mulțumi foștilor colegi din consiliu, cari au împletit cele mai oneste și laborioase eforturi, cu razele strălucite ale unui talent ca al fostului decan d. Micescu, căruia îi zicem — puteți să ne încredințați făclia, fiți sigur că ne vom aduce totdeauna aminte că eforturile noastre sunt limitate și că alții mai vrednici vor duce-o într-o zi mai departe.

Mă simt dator însă cu toată recunoștința ce vă păstrez pentru cuvintele într'aripate și sincere ce mi-ați adresat cu elocința voastră strălucită, să vă fac un amical reproș. Când ați vorbit de aportul meu ca om politic la decanatul baroului de Ilfov, ați pierdut din vedere și cei 25 de ani ai mei de avocat, în care am pledat d'atâtea ori alături și împotriva celor mai strălucite talente dintre care unele — și poate cele mai frumoase — ne-au părăsit pentru totdeauna.

Ați vorbit cu o elegantă cochetărie despre pretenziile d-voastră în succese politice tocmai acum când sunteți în apogeul d-voastră politic. Eu cred că am fost adus azi în fruntea baroului, nu pentru succesele mele de om politic ci pentru trecutul și munca mea statornică de avocat.

Vă las d'aci înainte d-voastră satisfacția de-a servi baroul prin autoritatea d-voastră politică, cum l'am servit și eu prin legea cunoscută, iar eu de data asta mă mărginesc a-l servi numai cu munca mea de avocat.

Iar nouă celor care pornim acum la lucru, dați-ne voie să încheiem cu câteva fraze din *Rugăciunea pe Acropole a lui Ernest Renan*:

„O, înțelepciune! tu pe care Zeus te-a născut, după ce s'a concentrat și a respirat adânc, tu care locuiești în însuși părintele tău, fiind una cu esența sa divină, tu care ești tovarășa și conștiința sa, scânteii care aprinzi și întreții focul la eroi și la oamenii de geniu. inspiră-ne, ajută-ne!

D. STELIAN POPESCU, ministrul justiției luînd cei din urmă cuvîntul a fost salutat cu prelungite aplauze de întreaga asistență, a spus următoarele:

Am primit cu plăcere invitația ce mi-ați făcut de a lua parte la solemnitatea instalării noului Consiliu de disciplină al baroului de Ilfov — și am venit nu numai ca ministru al justiției, ci în prim loc în calitate de membru al acestui barou, în care deși nu mai profesz delă război, totuși mi-a plăcut să mă prenumăr, fiindcă socotesc profesiunea mea de avocat drept cea mai nobilă dintre profesii, ea avînd ca țintă finală descoperirea dreptății, pe care am cinstit-o și iubit-o totdeauna.

Dreptatea, ca orice lucru omenesc, este relativă. Pentru descoperirea ei concură două elemente deopotrivă de importante: *baroul și magistratura*.

Fără barou dreptatea ar fi mult mai greu de descoperit. Avocatul luptă prin toate mijloacele să o evidencieze, iar magistratura să o constate și sancționeze.

Nu este ușoară lupta avocatului în realizarea acestui scop; dar tocmai lupta aceasta caracterizează nobetea profesiunii noastre, care dacă uneori și-a găsit detractori, ea a fost însă totdeauna răzbunată prin triumful final al dreptății.

În trecut, profesiunea noastră a fost oarecum privilegiată. Astăzi însă, luptă cu multe dificultăți; tocmai de aceea se impune o cât mai strînsă apropiere a membrilor corporațiunii.

De sigur s'a făcut mult în direcțiunea aceasta prin noua lege a avocaților, dar și alte îmbunătățiri, în afară de lege, pot să fie câștigate prin solidarizarea cât mai puternică a membrilor corporațiunii.

De aceea, domnule decan, eu vă urez să puteți cât mai repede realiza programul de îmbunătățiri, pe baza căruia v'ați ales și rog pe toți colegii să vă des- tot concursul pentru ajungerea acestui scop. Și fiindcă d. președinte al Uniunii se temea că s'ar putea ca să fiu și eu din aceia cari ajungînd ministru își pierd capul, țin să vă încredințez că tocmai ca ministru al justiției am înțeles din primul moment să vii în ajutorul corpului și cunoscînd doleanțele ce s'au ridicat în privința unor legi cari îngreunează exercițiul profesiunii noastre și al bunei administrări a justiției am luat măsuri spre a face îmbunătățirile necesare.

Legea accelerării, pornind din foarte bune intențiuni, s'a dovedit a fi, până la oarecare punct reu, nepactică. De aceea am hotărât a-i aduce modificările necesare. La congresul dv. dela Constanța, am promis acest lucru, și încă din luna Septembrie am numit o misiune, în frunte cu d. Dan, care să studieze chestiunea. Comisiunea și-a terminat lucrările; un proiect de lege a fost întocmit și depus la consiliul legislativ spre a i se da forma definitivă, astfel că am toată nădejdea că va fi votat chiar în sesiunea aceasta.

Stau la dispoziția corpului pentru orice sprijin sau ajutor aș putea să-i dau, fiindcă sunt mîndru că am fost și îmi place să rămân membru al ordinului avocaților.

Închei cu speranța că noul decanat să întreaacă în strălucire pe acela al d-lui Micescu, care a revărsat

desigur — prin prezența d-sale — atîta strălucire asupra corpului încât i-ar putea compensa chiar și neplăcerile politice, de cari s'a plîns în treacăt.

De altfel, n'are de ce să se plîngă, deoarece toate perspectivele viitorului politic îi sunt larg deschise talentului și tinereții d-sale biruitoare. (Aplauze lungi și prelungite).

Solemnitatea a luat sfîrșit la orele 6 și jumătate. Pe fața fiecărui asistent ceteai puternica impresiune ce o lăsase în sufletul său solemnitatea la care luase parte și care eră o așa de bună prevestire a viitoarei activități a noului decan și consiliu de disciplină al baroului de Ilfov.

ASISTENT

ORGANIZAREA LUPTEI PENTRU Combaterea abuzului cu stupefiant*)

Ce s'a făcut și ce mai rămîne de făcut
pentru stăvilirea și înfrînarea acestui viciu

II

7. Cum trebuie organizată lupta pentru combaterea abuzului cu stupefiant.

Problema stupefiantelor trebuie privită în lumina importanței sale sociale, ca și criminalitatea, fiindcă ea ne descopere un viciu cu întinse repercursiuni sociale.

Prin dezagregarea organică și slăbirea forțelor intelectuale pe care le produce stupefiantul, cacoïnomania, opiomani, morfinomani, etc. ajung de cele mai multe ori la nebunie, crimă sau sinucidere. Simțul moral la acești vicioși se atrofiază cu încetul și dintre aceștia se recrutează marii desfrânați, alcoolici, organizatori de orgii bestiale și practicantii tuturor felurilor de aberațiuni și perversități sexuale ca: homosexualitatea, bestialitatea, sadismul, etc.

Sunt indivizi predispuși la toxicomanie, cum sunt alții predispuși la crimă, din cauza curiozității și impulsivității lor bolnăvicioase; doritori de senzații anormale și rare, de plăceri mistice, se dedau în mod fatal la practica stupefiantelor.

Sunt alți indivizi dotați cu o impresionabilitate excesivă, firi sexuale și voluptuoase, cari pentru aș satisface plăcerile recurg la stupefiant, ca la un excitant natural. În sfîrșit sunt alții, cari prin contactul cu mediul vicios unde se practică abuzul cu stupefiant, devin toxicomani prin imitațiune, prin snobism, — prin contagiune.

Aceștia odată dedați viciului stupefiantelor, cu greu să mai pot abține, să nu-l practice, astfel că devin toxicomani prin obișnuință, recurgînd la toate „trucurile” spre a-și procura cantitatea necesară de stupefiant.

În general toxicomanul este o fire lășă, rea, pătimașă, în special un element parazitar, incapabil de o muncă cinstită și continuă.

Bărbații toxicomani sunt, în general, excroci, șanta-giști, sutenuri, hoști, etc. iar femeile prostituate sau cote clandestine.

Printre criminalii de obișnuință sau de profesiune majoritatea sunt dedați la viciul stupefiantelor.

Iată deci o întreagă categorie de declassați, cari constituiesc un permanent pericol social, în contra cărora tre-

*) Vezi *Curierul Judiciar* No. 10 din 4 Martie 1928.

bue organizată o permanentă luptă pentru a-i face inofensivi.

Singurele măsuri *repressive* însă nu sunt îndestulătoare.

Ele trebuiesc completate printr-o serie de măsuri, unele cu caracter *preventiv*, care să ferească pe cel inocent, pe cel curat de corupție, de posibilitatea de a se vicia, altele cu caracter *curativ*, care să facă pe cel dedat viciului, să fie supus unui tratament de însănătoșire, spre a-l reda Societății vindecăt.

Lupta contra abuzului cu stupefiante organizată pe aceste principii și dusă cu metodă și perseverență, va da negreșit roadele așteptate, fiindcă răul să atace în cauzele lui generatoare, iar măsurile de combatere se adaptează acestor cauze.

La multiplicata de cauze cari germinează un atare viciu cu profunde repercursiuni sociale, trebuie să corespundă o multiplicata de mijloace de combatere.

8. Măsuri cu caracter preventiv.

Măsurile de ordin preventiv au menirea de a înlătura cauzele generatrice ale răului, chiar înainte de a-și produce efectele. Unele au un caracter *general* și se pot extinde asupra tuturor țărilor, îmbrăcând un aspect *internățional*, altele au un caracter *special* și aplicabile numai în interiorul Statelor.

A) Măsuri preventive de ordin general și internațional.

Pentru a se putea combate cu succes abuzul cu stupefiante, care constituie o plagă socială comună tuturor Statelor, atât Convențiunea dela Haga din 1912 contra opiului, cât și Convențiunea internațională din 19 Februarie 1925 a Societăților Națiunilor, au căutat să organizeze în mod preventiv un *control serios* asupra cantităților de stupefiante importate sau exportate dintr-o țară în altă țară.

Convenția dela Haga *art. 1* dispune că „părțile aderente la convențiune vor organiza, prin legi și ordonanțe un *control eficient* al producției și comerțului opiului”, iar *art. 3* „țările contractante vor adopta măsuri destinate: a) să împiedice exportul opiului brut către țările care limitează exportul”.

Art. 5 din Convențiune institue „autorizațiunea de export și de import al opiului brut, care se acordă numai persoanelor legal îndrituite”.

Art. 8 din convențiune tot în scop preventiv prescrie:

a) limitarea orașelor, porturilor și altor localități prin care se vor putea exporta sau importa opiu preparat;

b) Impiedicarea exportului opiului preparat către țările care interzic actualmente exportul sau îl vor interzice.

c) Interzicerea expedierii de opiu preparat în țările care doresc să restrângă importul, afară numai dacă exportatorul se conformează prescripțiunilor legale ale țării destinătoare, cu privire la normele de import.

d) Orice pachet conținând opiu preparat, destinat exportului, trebuie să poarte un anumit semn, prin care să se identifice lesne conținutul său.

Convențiunea internațională din 19 Febr. 1925, organizează însă un *control mai eficient* al comerțului internațional de stupefiante, în capit. V și VI.

În adevăr, pe lângă măsurile preventive prevăzute și în Convențiunea dela Haga cu privire la importul sau exportul stupefiantelor ca: *autorizațiune specială de import sau export, limitarea punctelor pe unde să se facă importul sau exportul, certificat de tranzitare*, etc. etc. (1), mai institue și un *Comitet central permanent* cu

menirea de a supraveghea și controla comerțul internațional al Stupefiantelor (2).

În acest scop *art. 21 din Convențiune* impune obligațiunea Statelor, aderente la Convențiune, ca să trimeată la sfârșitul fiecărui an o statistică detaliată de cantitățile exportate sau importate, precum și de cantitățile fabricate și distribuite în interior.

Cu ajutorul acestor statistici se poate urmări anual mișcarea pieței internaționale a stupefiantelor. Când din datele trimise se constată că o anumită țară acumulează cantități exagerate de stupefiante, peste prisosul nevoilor sale interne și riscă să devină un centru de *trafic nepermis*, atunci *Comitetul central permanent*, este îndrituit a cere explicațiuni acelei țări, prin mijlocirea Secretariatului general al Societății Națiunilor.

Dacă această țară nu dă nici o lămurire sau dacă lămuririle date sunt nesatisfăcătoare, *Comitetul central permanent*, va înștiința guvernele Statelor aderente la Convențiune și Consiliul Societății Națiunilor, cu recomandarea să nu mai acorde nici o autorizațiune de export de stupefiante.

Țara interesată, dacă este nemulțumită de măsura luată, va putea avea recurs la *Consiliul Societății Națiunilor*, care decide în ultimă instanță. (*art. 24 din Convențiune*).

Dacă este vorba de o țară, care nu a aderat încă la Convențiune, *Comitetul central permanent*, va putea uza de măsurile specificate în *art. 24 din Convențiune*, notificându-le acestei țări.

Controlul astfel cum este organizat de Convențiunea internațională din 1925, prin măsurile preventive pe care le edictează, contribuie într-o largă măsură la stăvilirea comerțului clandestin internațional al stupefiantelor și asigură bazele unei temeinice lupte contra abuzului cu stupefiante.

B) Măsuri preventive de ordin special și național.

Convențiunea internațională din 1925 prescrie în Capitolele II și III normele speciale de ordin preventiv pe care Statele urmează să le adopte pentru a-și asigura un *control eficient în interior*.

Aceste norme sunt privitoare la *controlul fabricațiunii și comerțului intern al stupefiantelor*.

În acest scop s'a prevăzut că:

a) Fabricațiunea, distribuțiunea și vânzarea substanțelor stupefiante nu se va putea face decât *pentru întrebări medicale și științifice* (vezi *art. 5* Convențiune).

b) Limitarea stabilimentelor și instituțiunilor autorizate de a fabrica asemenea substanțe;

c) Autorizațiune specială din partea autorităților competente de a exporta sau importa asemenea substanțe;

d) Ținerea de registre speciale în care să se înscrie cantitățile exportate, importate sau fabricate, precum și a cantităților vândute sau cesionate în orice mod, în interior.

Proiectul de lege român pentru combaterea abuzului cu stupefiante în art. 2 sub raportul măsurilor preventive nu conține de cât autorizațiunea specială pentru importul, fabricarea și distribuirea substanțelor stupefiante.

Însă această măsură este incompletă, fără *obligatiunea* de a se ține registre speciale de către autoritățile sau instituțiunile autorizate, în care să se înscrie cantitățile importate, fabricate sau distribuite în comerțul intern, pentru a se putea exercita un control eficient.

Noi am merge chiar mai departe în această direcțiune: am obliga farmaciile, drogheriile care cumpără asemenea substanțe de la instituțiunile sau farmaciile au-

1) Vezi *art. 12—18 din Convențiune*.

2) Vezi capitolul VI din Convențiune.

torizate a importa sau fabrica *en gros* stupefiante, ca să aibă un registru în care să se înscrie cantitățile vândute *en detaille* în baza prescripțiilor medicale (cu specificarea rețetei și medicului care a dato) și să comunice lunar cantitățile vândute *oficiului județean*, iar acesta *oficiului central sanitar* de pe lângă Ministerul Sănătății.

Numai în acest chip se va putea exercita un control serios și eficace asupra cantităților importate, fabricate sau distribuite în interior.

Tot ca măsuri preventive speciale s'au mai preconizat:

1) *Obligațiunea de a fi vizată de oficiul sanitar local sau județean ori ce rețetă medicală care prescrie o cantitate de substanțe stupefiante ce depășește doza normală, fixându-se aceasta la 0.03 gr.*

În adevăr, limitându-se cantitatea de stupefiante pe care un medic curant poate să-o administreze ca doză normală și suficientă pentru întrebuințări curative sau medicale, un toxicoman nu ar putea așa lesne să-și procure cantitatea necesară de stupefiante, căci ar trebui să se ducă la 20-30 de medici într-o zi, ca să-și procure 1 gr. de morfină sau cocaină, ceea ce ar fi greu și ar fi ușor descoperit.

În modul acesta se previne „trucurile”, întrebuințate de toxicomani, pe lângă medici de bună credință, ca sub diferite pretexte să obțină rețete de stupfiant de 0.50 — 1gr. stupefiante.

În sfârșit, fixându-se doza normală, medicii curanți cu greu vor prescrie o cantitate mai mare, fără să nu se expue la sancțiunile aspre ale legii, chiar când farmacistul ar închid ochii (3).

2) *Obligațiunea medicilor curanți de a denunța autorităților sanitare personale care se intoxichează cu stupefiante, când ei au cunoștință de aceasta cu prilejul examinării bolnavului.*

În adevăr, un toxicoman este o persoană periculoasă societății, ca ori ce bolnav de o boală molipsitoare, în cât interesul apărării sociale poate îndreptății pe medicii curanți că atunci când se găsesc în fața unui astfel de caz să-l denunțe autorităților sanitare spre a lua măsuri contra lui de ordin curativ.

Această măsură va preveni multe crime sau delict comise de toxicomani sub imperiul crizei sau foamei de stupefiante.

Măsurile preventive de mai sus nu au fost până acum adoptate de nici o legislațiune pozitivă, ele aparținând încă domeniului doctrinar, însă mărturisim că ele ar putea foarte bine să fie înscrise în lege, ca o garanție mai multă, prin diversitate de măsuri luate se va asigura o cât mai temeinică luptă contra abuzului cu stupefiante.

Nicăieri ca în această materie nu are mai multă aplicare principiul: *prévenir c'est mieux que punir*.

9. Măsuri de ordin curativ.

Măsurile de ordin curativ au de scop de a vindeca pe toxicomani din obișnuință de viciul stupefiantelor prin administrarea unui tratament medical apropiat.

Prin *toxicomani* se înțeleg persoanele cari practică uzul substanțelor stupefiante din obișnuință, în mod zilnic sau cu mici pauze.

Se știe că abuzul stupefiantelor produce profunde turburări fizice și psihice asupra indivizilor care îl practică, le minează sănătatea lor fizică și morală.

3) Vezi Dr. G. Iannoni. Proposta per un nouva orientamento della lotta contro l'abuso dei narcotici a degli stupefianti, *Zachia*, 1927, No. 1—3, pg. 57.

aducându-i pe pragul nebuniei, paraliziei, sinucidei sau crimei.

De aceea s'a găsit o strânsă corelațiune între toxicomanie și criminalitate.

„Substanțele stupefiante se bucură, de câtva timp, de o favoare specială în mediul criminalilor din obișnuință, zice d. Aschffenberg. Cea mai mare parte din criminalii de profesiune, mai mult sau mai puțin inteligenți, știu să utilizeze cu îndemânare efectele stupfiantelor. Nu rare ori s'a văzut cazuri când criminalii se foloseau de cocaină spre a cufunda mai repede pe victimele lor într-o stare de halucinațiune euforică și a le face astfel inofensive.

Alți au asupra lor mici doze de cocaină pe care le i-au în momentul deciziv al hotărâri lor pentru a avea mai mult curaj și mai multă energie în executarea actului criminal.

Agenții de poliție au recunoscut că, sub acțiunea cocainei sau altor stupefiante, criminalii devin foarte agresori și fac uz de armă la cea mai mică rezistență ce li se opun, pe când dacă nu sunt cocainizați, imediat ce se simt urmăriți sau surprinși, nu știu cum să își piardă urma mai repede (4).

Însă toxicomanul chiar dacă nu este un criminal este un individ periculos societății, ce fiind lesne predispus spre pervertire sexuală fiindcă s'a constatat o intimă legătură între toxicomanie și homosexualitate, iar femeile predispuse spre prostituție, majoritatea dintre prostituatele profesioniste sau clandestine fiind cocainomane sau morfinomane.

Dar în afară de aceasta, toxicomani sunt cei mai activi propagatori al viciului stupefiantelor, prin cluburile și asociațiunile intime și secrete ce le fac, și unde vin *neofiti* spre a se iniția în practica acestui viciu prin curiozitate, imitațiune, snobism, etc. devenind cu timpul toxicomani din obișnuință.

Iată deci atâtea cauze, care îndreptătesc luare de măsuri de ordin curativ, pe lângă cele preventive și represive, de cele mai multe ori ineficace pentru toxicomanii din obișnuință.

De aceea în unele țări, legislațiunea prevede și măsuri de acest ordin, *internând pe toxicomani în senatori sau azile spre a fi supuși unui tratament de desintoxicare treptată până la completă vindecare*.

În unele state acest tratament se aplică numai toxicomanilor, cari comit o infracțiune, după expirarea pedepsei, altele chiar înainte de comiterea ori cărei infracțiuni.

A). *Statele-Unite*. Prin legea din 1918 pentru combaterea abuzului cu stupefiante se prevede înființarea în orașele mari de *clinici speciale* consacrate exclusiv tratamentului toxicomanilor cu stupefiante, unde sunt supuși, în mod gratuit, unei cure de desobișnuință progresivă.

După Dr. Copeland (5), medicul șef al serviciului de Higienă din New-York, în 1920 au fost tratați la clinică din acest oraș 3.262 de toxicomani, dintre care 2.647 erau bărbați și 615 femei.

În 429 de cazuri s'a stabilit că origina abuzului se datora suferințelor fizice, în celelalte cazuri frecvențării mediilor toxicomane, provocată de curiozitate, imitațiune etc; După *vârsta*: 908 erau minori între 15-19 ani; 1360 adulți între 20-30ani, și 962 între 30-50 de ani.

Intoxicațiunea era datorită în: 6 cazuri cocainei, în

4) *Aschffenberg*. Das Verbrechen, pg. 137

5) Vezi *Maier*. op. cit. pg. 156.

42 cocainei cu morfină, 306 cocainei cu heroină, 690 morfinei, 41 morfinei, cu heroină și 2178 cazuri heroiniei.

Cu privire la tratamentul medical se face în trei perioade: o *periodă*, de 3-5 zile, de *observațiune*, a doua *periodă de desobșnuință progresivă* până la vindecare, a treia de *libertate supravegheată* (6).

B) *Anglia*. În Anglia legea din 1915 pentru combaterea abuzului cu stupefiante prevede de asemenea tratamentul obligatoriu de desintoxicare a toxicomanilor de stupefiante.

În deosebi legea engleză prevede că aci cari comit o crimă sau un delict sub influența intoxicațiunii cu stupefiante, pedeapsa cuvenită pentru crimă sau delictul comis se transformă în o detențiune necesară pentru desintoxicarea lor, durata ei fiind mai mare cu cât crima sau delictul este mai grav.

„Legea engleză, spune Dr. Schrub este atât de severă că rare ori morfinomanii sau cocainomani se pot sustrage tratamentului legal. Cura este foarte grea, însă mai puțin dureroasă decât desintoxicarea progresivă” (7).

C) *Elveția*. În Elveția o lege specială a Cantonului din Geneva din 8 Ian. 1922, contra stupefiantelor, dă dreptul judecătorului de a interna pe toxicomanii cu stupefiante în azilele de nebuni.

Art. 8 din lege se exprimă astfel: „*Persoanele atinse de toxicomanie cu stupefiante pot, în baza unui certificat medical, să fie internate într'un azil de alienați, în virtutea unei hotărâri judecătorești. Dispozițiunile legii asupra alienaților și regulamentele privitoare la executarea ei, se aplică fără modificare acestor cazuri de toxicomanie*”.

„Legea federală elvețiană din 2 Oct. 1924 contra stupefiantelor însă, nu prevede tratamentul curativ al toxicomanilor.

Asociațiunea elvețiană pentru protecțiunea sănătății publice în Adunarea generală din 7 Iunie 1925 a votat însă o rezoluțiune, ce a fost trimisă autorităților publice, prin care se cere *tratamentul obligatoriu* pentru toxicomanii cu stupefiante (8).

Multe anteproiecte de cod penal prevăd însă, ca măsură de siguranță, tratamentul obligatoriu pentru toxicomanii infractori cu privire la alcoolici.

Astfel de dispozițiuni sunt înscrise în art. 42 proiectul de cod penal elvețian din 1918, 42-47 proiectul de cod penal german din 1925, art. 33 proiectul de cod penal italian din 1927, etc.

Caracteristic în această privință este art. 42 din proiectul de cod penal elvețian din 1918: „Dacă un individ condamnat la închisoare pentru un delict este un *alcoolic din obșnuință și dacă delictul se datorește pasiunii sale pentru băutură, condamnatul după ce va executa pedeapsa, va fi internat într'un stabiliment special și supus unei cure de desintoxicare*.

„Judecătorul va putea de asemenea să ordone internarea într'un stabiliment spre a fi supus unui tratament de desintoxicare orice alcoolice care va fi achitat în virtutea stărei sale iresponsabile sau contra căruia s'a dat ordonanța de neurmărire.

„Judecătorul va cere întotdeauna avizul medicilor experți.

„Tratamentul se va face într'un stabiliment special,

consacrat acestui scop. Autoritatea competentă va autoriza pe condamnat să părăsească stabilimentul când va constata că este deplin vindecat. În toate cazurile însă, internatul va fi pus în libertate după doi ani.

„Autoritatea competentă va supune însă pe liberat sub regimul supravegherii preventive. Ea îi va recomanda să se abțină un anumit timp de la ori ce băuturi alcoolice. Ea va putea face ori și ce alte recomandări pe care le va crede necesare. Dacă, cu toate ordinele formele ale autorității însărcinate cu supravegherea preventivă, cel liberat contravine sau se sustrage supravegherii, autoritatea va putea ordona reintrarea lui în stabiliment”.

Art. 331 din proiectul de cod penal elvețian prevede de asemenea o dispozițiune caracteristică: „Ori cine în stare de beție, va aduce o atingere moravurilor și conveniențelor publice, va fi pedepsit cu amendă....

Când însă este vorba de un *alcoolice inveterat*, judecătorul va putea în loc să-l pedepsească, să-l trimeată într'un stabiliment special consacrat tratamentului alcoolismului.

Se va putea pronunța și decăderea din puterea părintească”.

Dispozițiuni similare prevede par. 42-47 și 274 proiectul de cod penal german din 1925.

Proiectul de cod penal român din 1925 prevede de asemenea ca măsuri de siguranță internarea în azile a recidiviștilor anormali sau în stare de alcoolism cronic, incapabil de munci (9), spre a fi supuși unui tratament de curarisire.

Ori aceste măsuri de siguranță, ar putea foarte bine fi extinse și la toxicomanii cu stupefiante cari comit o infracțiune, sub influența intoxicațiunii cu stupefiante, care le ridică orice responsabilitate penală a faptului comis.

D-l Ernest Schultze analizând proiectul de cod penal german din 1919, a făcut, cu drept cuvânt, aceste întemeiate observațiuni: „Acest proiect nu s'a preocupat decât de indivizi cari fac o întrebuințare abuzivă a alcoolului. A trecut însă cu vederea că sunt multe alte substanțe narcotice ca morfina, cocaina, heroina, *paratoponul*, etc, cari joacă un mare rol în săvârșirea anumitelor crime. Un cod penal modern nu trebuie să treacă cu vederea peste aceste lucruri, cu toate că morfina și celelalte toxicomanii sunt departe de a favoriza exploziunea tendințelor criminale în aceeași măsură ca alcoolismul.

De aceea ar fi fost bine ca toate aceste toxicomanii, altele de cât alcoolismul, să fie cuprinse în textul legii și să li se aplice acelaș tratament forțat de cură într'un stabiliment special” (10).

Prin urmare, măsurile de ordin curativ fie că se iau înainte de comiterea vreunei infracțiuni de către toxicomanii cu stupefiante, fie că se iau după comiterea infracțiunii — ca măsuri de siguranță, ele sunt absolut necesare de a fi prevăzute în arsenalul legislativ pentru a putea combate cu eficacitate plaga stupefiantelor, ce constituie un pericol evident pentru societate.

10. Măsuri cu caracter represiv.

Măsurile cu caracter represiv au de scop de a edicta pedepse pentru acei ce înfrâng prescripțiunile legii.

Măsurile represive cu privire la combaterea abuzu-

9) Vezi raportul d-lor *Iulian Teodorescu și E. C. Decusară*, L'état actuel de la législation pénale roumaine și acela al d-lor *I. Rădulescu și G. Vrabiescu* asupra măsurilor de siguranță, *Revista Penală* 1926, No. 1.

10) *Ernest Schulz*. Analiza proiectului de cod penal german din 1919, pg. 197. Berlin 1921.

6) Pentru detalii Vezi *Maier*. op. cit. pg. 156.

7) Dr. *Schrub*, Meine Einsriken von England în *Berliner Tagesblatt* din 19 Aprilie 1925.

8) *Maier*, op. cit. pag. 424.

lui cu stupefiant se referă unele la încriminarea comerțului clandestin, altele la încriminarea favorizării sau încurajării abuzului cu stupefiant.

A) Pentru reprimarea comerțului clandestin cu stupefiant, majoritatea legislațiunilor prevăd pedepse pentru următoarele infracțiuni:

- a) Importul sau încercarea de import clandestin de substanțe stupefiant;
- b) Fabricarea sau încercarea de fabricare de substanțe stupefiant fără autorizațiunea specială din partea autorității competente.
- c) Posedarea de cantități de stupefiant în mod ilegal;
- d) Procurarea de substanțe stupefiant prin rețete false sau falsificate;
- e) Vânzarea, cu bună știință, de rețete false sau falsificate altor persoane.
- f) Vânzarea de substanțe stupefiant sub denumiri camuflate sau fără indicațiunea specificată.

B) Pentru reprimarea favorizării sau încurajarea abuzului cu stupefiant multe legislațiune au încriminat următoarele infracțiuni:

- a) Oferirea sau procurarea în mod gratuit sau cu plată a substanțelor stupefiant;
- b) Intrebuințarea, în campania altora sau în cluburi sau localuri anume destinate, a substanțelor stupefiant;
- c) Procurarea de către medici sau veterinari a acestor substanțe prin rețetă de complezență sau a unor doze care depășesc uzanțele medicale.
- d) Liberarea de către farmaciști a substanțelor stupefiant fără ordonanțe medicale.
- e) Ne denunțarea autorității sanitare de către medici a toxicomanilor cu stupefiant.
- f) Propaganda orală sau prin scrieri pseudo-literare sau științifice a practicii stupefiantelor. (11)

C) Măsuri complementare.

Multe legislațiuni mai prevăd ca măsuri complementare, pe lângă cele represive, următoarele:

1. Confiscarea cantităților de stupefiant clandestine sau procurate în mod ilegal.
2. Interdicțiunea medicilor de a exercita profesiunea pe un timp determinat.
3. Inchiderea stabilimentelor sau farmaciilor care vând în mod clandestin asemenea substanțe pe un timp determinat. (12)

11) Cu privire la măsurile represive, *Proiectul de lege român pentru combaterea abuzului cu stupefiant*, inspirându-se din legea franceză similară din 1916 și 1923, prevede încriminarea majorității cazurilor de comerț clandestin cu stupefiant și a cazurilor de favorizare și încurajare a acestui abuz.

Însă redacțiunea proiectului cam lasă de dorit, fiindcă nu se specifică în mod îndestulător elementele constitutive ale fiecărei infracțiuni, iar pedepsele nu întotdeauna sunt proporționale cu gravitatea faptului. Așa de pildă, importul sau încercarea de import clandestin cu stupefiant este pedepsit la fel cu fabricarea sau încercarea de fabricare clandestină a acestor substanțe, deși prima infracțiune este cu mult mai gravă, fiindcă contrabanda de stupefiant constituie o sursă mult mai abundentă de procurare a acestor substanțe, și se poate face în condițiuni mult mai lesnicioase decât fabricarea.

12) *Proiectul de lege român*, deși în redacțiunea sa primă prevede ultimele două măsuri, însă *Comisiunea de sănătate și igienă publică* a Camerii, a suprimat fără nici un termen, înlocuindu-le probabil cu măsurile disciplinare prevăzute în *Legea sanitară*, și care se aplică de *Consiliul sanitar superior*.

Era mult mai bine să le fi lăsat la aprecierea judecătorului care prezintă mult mai multe garanții de imparțialitate.

11. Concluziune.

Din expunerea modului cum trebuie organizată lupta pentru combaterea abuzului cu stupefiant se desprinde însăși importanța problemei care ne-a preocupat, problemă cu atât de mari repercursiuni sociale.

În adevăr, ne găsim în fața unui fenomen morbid asupra căruia atât medicul, cât și criminalistul trebuie să-și concentreze toată atențiunea spre a-l cerceta de aproape în cauzele sale generatrice, fiindcă prin conțințentele sale sociale toxicomania cu stupefiant devine un pericol social tot atât de luat în considerare ca și criminalitatea sau alcoolismul.

Odată edificați asupra cauzelor generatrice, se impune găsirea mijloacelor de apărare socială.

Aceste mijloace de apărare socială au fost înfățișate sub întreitul lor aspect: *preventiv, curativ și represiv*, astfel că lupta organizată pentru combaterea abuzului cu stupefiant să fie cât mai complexă, mai variată mai adecuată necesităților sociale, ca răul să fie stăvilit în proporțiile sale de dezvoltare.

Această luptă însă, pentru a da rezultate eficace trebuie organizată nu numai în interiorul Statelor amenințate de pericolul stupefiantelor, ci, și în raporturile lor internaționale, fiindcă acest flagel amenință deopotrivă toate Statele, deci întreaga omenire civilizată.

Faptul a fost de altfel înțeles, fiindcă atât Convențiunea dela Haga din 1912 cât și Convențiunea dela Geneva din 1925, au prevăzut măsurile cele mai eficace pentru a combate comerțul clandestin al acestor substanțe, prin orice mijloace s'ar face, printr-o înțelegere comună a statelor.

Lupta paralelă ce se duce atât pe tărîmul internațional, cât și cel național, în interiorul Statelor, va contribui într-o largă măsură la diminuarea cauzelor producătoare ale abuzului cu stupefiant și din eforturile tuturor Statelor care converg către același scop, dacă nu se va ajunge la stărpirea cu desăvârșire a practicii acestui abuz, se va atinge totuși rezultatul de a stăvili întinderea răului în masele populare.

Deși suntem încă la începuturile acestei lupte, putem să afirmăm fără nici o ezitare că, dacă ea va fi condusă în spiritul în care a fost concepută, va sfârși prin a domina fenomenul morbid al toxicomaniei cu stupefiant, și a-l reduce la proporții cât mai inofensive pentru sănătatea fizică, morală și socială a popoarelor.

E. C. DECUSARA

Cum înțeleg unele instanțe a aplica legea accelerării judecăților

La una din Curțile de Apel din țară se găsește în cercetare dos. 140 din 1927, în apelul declarat la 3 Ianuarie 1927.

Afacere comercială pentru jumătate de milion lei, în care reclamanta câștigătoare la prima instanță este o instituție de interes general.

Asupra acestui apel și a modului cum s'a desfășurat procedura până azi (procesul nu este terminat cu toate că a avut 6 termene de fond și 6 pentru ascultarea martorilor!) cu durere arătăm următoarele:

1) Apelantul odată cu apelul nu depune și taxele pentru comunicare conf. art. 4 și 38 așa zisa lege de accelerare care formează dreptul comun și Trib. face o corespondență cu apelanții pentru depunerea acestei taxe conf. proc. ruse (art. abrogată).

Excepțiunea de respingerea apelului ridicată de intimată — respinsă, deși jurisprudența altor Curți este contrarie.

2) Primul termen — 14 Aprilie 1927 — apelantul cere un termen întrucât citația i s'a înmănat mai puțin de cât 7 zile înainte de termen (art. 299 pr. rusă). Curtea admite parcă nu s'ar aplica art. 9 din legea nenorocitului Mărzescu.

3) Al 2-lea termen — 30 Mai 1927 — apelantul cer dovada cu martori (inadmisibilă în speță!) ceea ce admite.

4) Al 3-lea termen — 4 Iulie 1927 — se ridică de intimată decăderea dovezii cu martori, întrucât nu s'au plătit de apelanți taxele citațiilor în termen de 5 zile (art. 19 Leg. ac.). Respingere!

Se prelungește dovada cu martori.

5) Al 4-lea termen — 3 Octombrie 1927 — procedura cu un apelant necompletă, fiind mutat cu domiciliul nu se știe unde și neținându-se în seamă art. 285 pr. rusă referitor la înmânarea citației în asemenea cazuri — amână afacerea.

6) Al 5-lea termen — 16 Noembrie 1927 — când apelanții cer schimbarea martorilor din petiția de apel, cu alții. Admitere, parcă nu ar exista art. 35 și 37 din Legea accel., invocate de intimat și acordă *ultim* termen.

7) Al 6-lea termen — 18 Ianuarie 1928 — acelaș caz cu procedura ca și la p. 5 de mai sus. Amână.

8) Al 7-lea termen — 29 Februarie 1928 — ce va mai da Dumnezeu și voia magistraților.

9) Termenele pentru ascultarea martorilor:

- a) 30 Iunie 1927 — nu se prezintă martorii;
- b) 22 Septembrie 1927 — nu se prezintă rabinul;
- c) 4 Ianuarie 1928 — nu se prezintă martorii;
- d) 13 Ianuarie 1928 — nu se prezintă rabinul;
- e) 16 Ianuarie 1928 — nu se ascultă 1 martor;
- f) 10 Februarie 1928 — se ascultă 1 martor și restul martorilor la calendele grecești.

10) Un apelant se prezintă la martori și nu se prezintă la fond, când totuși procedura nu se consideră completă. Dar ce este cu art. 46 al Legei ac.?

Cred că mai mult nu trebuie să adăugăm. Odată cu autorul a căzut în neant și opera lui, mult iubită.

C. BRAGA

20 Februarie 1928

Avocat, — Chișinău

INALTA CURTE DE CAS. ȘI JUSTIȚIE S. I.

Audiența dela 12 Iunie 1926

Președinția d-lui C. SĂRĂȚEANU, consilier

Căpitan Comandor Emil Oprisan cu Cassa Centrală
a improprietăririi

Decizia No. 3105

Legea agrară. Conace și terenuri peste 50 H. rămase dela expropriere. Dreptul de preemțiune al Statului. Cazurile în care poate fi exercitat și procedura de urmat. Art. 32, și 156 L. Agrară, Art. 81 Regulament și 104 pr. c.

1) Cereșile de trimitere în posesiune, formulate de Stat în caz de preemțiune, pe baza disp. art. 81 regulamentul legii agrare, se rezolvă după procedura din art. 104 pr. c., fără citarea cumpărătorilor în locul cărora Statul se substituie, actele acestor cumpărători fiind declarate, prin lege, nu față de Stat.

2) Dispozițiile din art. 81 Regul. legii agrare, prin care se acordă Statului dreptul de preemțiune și în ca-

zul vânzării trupurilor de moșie mai mici de 50 H., dar cari la un loc depășesc această întindere, trece peste prevederile legii, care prin art. 52 arată expres și categoric că, acest drept există pentru Stat numai în cazul moșiilor întregi dela 50 H. în sus.

Prin urmare dispoziția din regulament nu-și poate avea aplicațiune.

Curtea,

Ascultând cetirea raportului făcut în cauză de d-l Consilier V. Bălășescu pe d-l av. Gh. M. Dumitrescu în dezvoltarea motivelor de casare și pe d-nii av. Gorsch și Al. Velescu în combateri și

Deliberând

Asupra recursului de față:

Având în vedere decizia atacată din care rezultă că, recurentul posedând în comuna Caracicula din județul Constanța 6 loturi de pământ cultivabil a câte 15 hectare fiecare, a cerut în 1923 Cassei Centrale a Improprietăririi ca această instituție, pe temeiul dispozițiilor art. 32 legea agrară și 81 regulamentul ei să-și exercite dreptul de preemțiune acordat de legea agrară; că ivindu-se neînțelegeri între părți cu privire la condițiile fixate în exercitarea acestui drept, recurentul a vândut acele terenuri la mai mulți săteni, iar Cassa Centrală, sprijinindu-se pe dispozițiunile art. 81 regulamentul legii agrare a cerut ca, după procedura din art. 104 pr. civ., să fie pusă în posesia lor; deoarece și-a executat în termen dreptul de preemțiune; că această cerere a fost admisă prin decizia atacată astăzi cu recurs.

Văzând I-ul motiv de casare astfel formulat:

„1). Exces de putere, violarea art. 104 din pr. civ. prin aceea că pe de o parte, fiind vorba de stabilirea unui drept protivnic, atât față de recurent, cât și față de locuitorii cari au cumpărat dela dânsul bucățile de pământ în discuțiune, afacerea prin natura ei, constituia un litigiu, care avea a fi rezolvat pe cale contencioasă, iar nu pe calea indicată de art. 104 pr. civ, iar de altă parte, fiind necontestat în fapt, cum de altfel constată și instanța de fond, că acele bucăți de pământ au fost vândute de recurent la mai mulți locuitori, care au și intrat în stăpânirea lor, afacera trebuia în tot cazul să fie cercetată cu citarea acestor locuitori, ca terți, fiindcă o cerere de trimitere în posesiune, fără citarea posesorului, cu titlul legal în formă. nici nu se poate concepe”.

Având în vedere că, potrivit art. 81 regulamentul de aplicare al legii agrare astfel cum a fost modificat în 1922, orice înstreinare a conacelor moșiilor expropriate, sau a moșiilor în corpuri întregi sau mai multe bucăți dela 50 ha. în sus, care s'ar face fără respectarea dreptului de preemțiune al Statului, este nulă și de nul efect față de ele iar Statul fără somațiune, punere în întârziere și judecată, poate să ceară Tribunalului situațiunii imobilului, punerea în stăpânire asupra bunului vândut, supunându-se condițiunilor sub care s'a făcut vânzarea.

Considerând că, prin aceste dispozițiuni legiitorul pe lângă că în aceste cazuri limitează raporturile cu privire la imobilele vândute fără respectarea dreptului de preemțiune al Statului numai între acesta și vânzător cu excluderea cumpărătorilor, ridică însă și contestațiuni dintre Stat și vânzător, caracterul contencios, întrucât permite Statului să fie pus în posesiune fără nici un fel de somațiune, sau chemare în judecată, ci numai pe temeiul constatărei că vânzarea s'a făcut fără respectarea dreptului de preemțiune al Statului;

Că, în asemenea condițiuni urmează a se deduce că, în specie bine și cu respectarea principiilor legii, instanța de fond a soluționat pricina de față pe temeiul art. 104 pr. civ., fără citarea cumpărătorilor și fără a ține întru nimic seama de drepturile conferite acestora prin actele lor de cumpărare, întrucât legea declară nule față de Stat actele lor, și deci face să nu existe nici un raport între dânsii și Stat, în cazul când acesta cere trimiterea în posesie;

Că de aceea primul motiv de casare devenind nefondat se respinge;

Asupra motivului suplimentar depus cu cererea înregistrată la No. 22955 din 1925:

„Greșita interpretare și violarea art. 32 din legea agrară art. 81 din regulamentul ei, art. 131 din Constituția nouă dela 29 Martie 1923, art. 3 și 5 al legii din 13 Martie 1925 și art. 3 și 10 din regulamentul acestei legi.

„Am arătat înaintea Curții de Apel din Constanța că cererea Cassei Centrale de a fi trimisă în posesiunea celor 12 parcele de teren în suprafață totală de 90 ha. din comuna Caracicola, județul Constanța, pe calea sumară a art. 81 din regulamentul legii agrare, nu este admisibil, întrucât dispozițiunile acestui text de regulament, contrazic dispozițiunile formale ale art. 32 din legea agrară.

„Într'adevăr art. 32 din legea agrară dispune că „Statul are drept de preempțiune, cu acelaș preț și în condițiuni egale, la cumpărarea conacelor moșiilor expropriate, precum și a moșiilor în corpuri întregi dela 50 ha. în sus”, iar regulamentul care ar trebui să se aplice numai și să lămurească, modifică această dispozițiune, spunând în art. 81 exact contrar, și anume că „Conacele moșiilor expropriate în întregime, precum și suprafețele care depășesc 50 ha. pământ cultivabil formate din una sau mai multe bucăți, nu se vor putea vinde decât cu respectarea dreptului de preempțiune în favoarea Statului”

„Curtea de fond constată această nepotrivire și contrazicere spunând că, „aceste din urmă dispozițiuni regulamentare, care contrazic neîndoios textul corespunzător al art. 32 din lege, nu ar putea fi considerate ca o lămurire a dispozițiilor ei; că, din acest punct de vedere e cert că, alcătuind regulamentul de aplicare a legii, puterea executivă a depășit limitele competenței sale, erijându-se în putere legiuitoare, așa că cu drept cuvânt s'ar putea susține că citatul art. din regulament este inaplicabil”, revine însă imediat asupra acestui singur mod legal de a soluționa conflictul dintre lege și regulament, pe motivul că, „noua lege privitoare la înstreinarea loturilor dobândite prin improprietărire, din 13 Martie 1925, în art. 5 prevede că dreptul de preempțiune, prevăzut de art. 32 din legea pentru reforma agrară din vechiul regat, se va exercita, că procedura în întreaga țară, conform prevederilor art. 81 din regulament... care capătă putere de lege”, adăugând chiar într'un considerent următor, că „dacă sub imperiul vechiului art. 32 din legea agrară, dispozițiunile art. 81 din regulamentul legii s'ar fi putut considera inaplicabile, întrucât ele se găseau în contrazicere cu însuși textul legii, e necontestat (?) că dela promulgarea legii nouă din Martie 1925, ele au dobândit, cu efect retroactiv, putere de lege, așa că devin aplicabile chiar înstreinărilor anterioare și deci și speței ce ne preocupă.

„Și găsim vă suntem legat de oferta ce făcusem Statului cu notificarea din 8 Iunie 1923, ca să-și exercite dreptul de preempțiune la vinderea terenului meu în suprafață de 90 ha., care nu formează un singur trup, ci 12 parcele deosebite cum instanța de fond în fapt constată. adică oferta mea de vinderea unui teren ce nu intră în prevederile art. 32 din legea agrară și pe care eu o făcusem crezându-mă obligat, din cauza cuprinsului art. 81, din regulament. singurul text la care mă referisem socotind că cuprinde desvoltarea iar nu contrazi-

cerea unei dispozițiuni legale, îmi respinge apelul. hotărând astfel definitiv că dispozițiunile procedurale sumare, pe care legea agrară le cuprinde cu privire la punerea în posesiune a Statului asupra terenurilor ce-i revin în urma cercetării legale a dreptului său de preempțiune se aplică și ofertelor nelegale făcute din cauza unei erori imputabile Statului, cum e în cazul de față.

„Argumentând și decizând astfel, Curtea de Apel comite greșeli de raționament și violează textele formale de lege.

„Astfel ea afirmă cum am văzut că, în urma ultimei legi din 13 Martie 1925, privitoare la înstreinarea loturilor dobândite prin improprietărire, „dreptul de preempțiune prevăzut de art. 32 din legea pentru reforma agrară, în Vechiul Regat, se va exercita ca procedură în întreaga țară, conform prevederilor art. 81 din regulament... care capătă putere de lege” art. V., lăsând a se înțelege că suprafața ce urmează să aibă loturile și împrejurarea dacă ele formează sau nu corpuri întregi, ar fi o simplă chestiune de procedură și pentru a aplică acest text și la vânzările ce am făcut celor 11 săteni, cu acte autentice și transcrise înainte de această dată (în Octombrie 1923), când nu există nici un obstacol legal, afirmă că dispozițiunile, s'ar aplică în toate cazurile cu putere retroactivă.

„Dar dispozițiunea din art. 32 al legii agrare, cere ca moșiile asupra cărora Statul își poate exercita dreptul său de preempțiune trebuie să fie de peste 50 ha. și în corpuri întregi, nu e o dispozițiune procedurală, ca să se poată spune că ar fi fost modificată prin art. 5 al legii din 13 Martie 1925, articol ce dă putere de lege numai dispozițiilor cu caracter procedural ale art. 81 din regulament. Dispozițiunea art. 32 a rămas în vigoare, neputându-se concilia cu dispozițiunile art. 81 din regulament, care spune că Statul își poate exercita dreptul de preempțiune la vânzarea suprafețelor de peste 50 ha., formate dintr'una sau mai multe bucăți; art. 32 din lege nu a fost modificat prin legea din 13 Martie 1925 și nici nu putea fi modificat întrucât el cuprinde o dispozițiune de ordine constituțională, figurând în art. 131 al noiei Constituții printre textele cărora legiuitorul constituant le-a recunoscut acest caracter; cu atât mai puțin art. 32 ar fi putut să fie modificat printr'un singur regulament al puterii executive. Afară de aceasta, nu e exact că dispozițiunile art. 81 din regulament s'ar aplică cu putere retroactivă cum afirmă Curtea de Apel, în urma legii din 13 Martie 1925, care le dă putere de lege.

„Adevărul e că această lege recunoaște prin art. 3 valabilitatea vânzărilor și donațiilor anterioare făcute în vechiul Regat, prin acte autentice, cum s'a făcut în speță vânzările către cei 11 săteni cu acte autentice și transcrise, — și nu isbește de nulitate cu putere retroactivă decât înstreinările făcute fără respectarea acestor dispozițiuni, cum o spune lămurit al. 3 al art. III, adică înstreinările cu acte sub semnătură privată. Acelaș lucru îl spune și regulamentul referitor la aplicarea legii din 13 Martie 1925, publicat în „Monitorul Oficial” Nr. 85 din 15 Aprilie 1925, (p. 4278 și urm.) în art. 8 și 10 al. 1 de unde rezultă, în speță, că vânzările făcute de mine celor 11 săteni sunt bune și valabile fiind făcute către cetățeni români și că Statul nu putea cere și obține trimiterea sa în posesiune asupra terenurilor astfel înstreinate cu procedura sumară a legii agrare, iar pretențiunile ce ar putea să aibă contra mea din oferta ce i-am făcut pe baza dispozițiilor neaplicabile ale art. 81 din regulament, puteau forma cel mult obiectul unei acțiuni de daune pe calea dreptului comun.

„Hotărând așa cum a hotărât, instanța de fond a ajuns nu numai la o soluționare greșită a litigiului, dar și la o interpretare inadmisibilă a întregului complex de legiuiri agrare din ultimul timp, deoarece se echivalează cu scoaterea din comerț a tuturor bunurilor rurale și cu anularea tuturor actelor de înstreinare făcute cu bună credință și respectarea formelor legale, la orice epocă ar fi fost făcute, ceea ce nu a putut fi și nu a fost în intențiunea nimănui deoarece aceasta ar

înseamnă răsturnarea unei întregi rânduri economice existente pe baza legilor de până acum”.

Având în vedere că, pentru a admite cererea Statului, instanța de fond deși constată că, oferta făcută de recurent se referă la 6 loturi distincte a câte 15 ha. fiecare, întrunind un total de 90 ha., iar nu corpuri întregi dela 50 ha. în sus cum prevede art. 32 L. A. și cu privire numai la cari acest text acordă Statului dreptul de preemțiune, motivează însă că și în speță, Statul are dreptul de preemțiune, deoarece art. 81 din regulamentul de aplicație al legii agrare, modificând prevederile legii, acordă Statului dreptul de preemțiune și în cazul când suprafețele vândute sunt formate nu numai dintr'un singur trup, ci ca în speță din mai multe trupuri, cu singura condiție, îndeplinită în speță, ca la un loc să însumeze cel puțin 50 hectare;

Că, mai adăogă instanța de fond, deși această dispozițiune din regulament trece peste prevederile legii, care prin art. 32 prevede expres dreptul de preemțiune al Statului numai în cazul vânzării moșiilor „întregi” dela 50 ha. în sus, iar nu și în mai multe trupuri care să însumeze la un loc peste 50 ha., și ca atare această dispoziție nu poate fi obligatorie, totuși prin art. 5 legea dela 13 Martie 1925, privitoare la înstreinarea loturilor dobândite prin improprietărire. — art. 81 din regulamentul legii agrare a căpătat putere de lege, cu efect retroactiv și ca atare pe temeiul acestor considerațiuni este a se recunoaște dreptul de preemțiune al Statului și în speță;

Considerând că art. 5 precitat dispune că, dreptul de preemțiune al Statului prevăzut de art. 32 legea agrară se va exercita „ca procedură” conform prevederilor art. 81 al regulamentul legii agrare, care capătă putere de lege;

Că de aci rezultă, prin urmare că, ceea ce legea din 1925 recunoaște art. 81 cu putere de lege, este numai dispozițiunilor sale cu caracter procedural, prin urmare nu și dispozițiunilor sale de fond cari dacă depășesc prevederile legii agrare, sunt supuse principiului general din art. 156 L. A., potrivit căroră odată ce aceste dispozițiuni reglementare sunt luate peste prevederile legii, nu pot avea nici o aplicațiune;

Că, este neîndoios că, dispozițiunile din art. 81 regulament, prin care se acordă Statului drept de preemțiune și în cazul vânzării trupurilor de moșie mai mici de 50 ha., dar cari la un loc depășesc această întindere, trece peste prevederile legii fixate în art. 32, cari arată expres și categoric că, acest drept există numai în cazul moșiilor „întregi” dela 50 ha. în sus;

Că, dar numai prin exces de putere, violarea art. 32 — greșita interpretare a art. 81, Curtea de fond, a putut admite cererea Cassei Centrale astfel că, motivul ca casare devenind fondat, recursul se admite, fără a se mai discuta celelalte motive de casare fiind inutil și fără a se mai discuta nici violarea art. 131 din Constituție, prevăzută în acest motiv de casare și la care partea a renunțat.

Pentru aceste motive, Curtea admite recursul etc.

INALTA CURTE DE CAS. ȘI JUSTIȚIE S. II

Audiența dela 18 Oct. 1927

Președenția d-lui OSCAR NICOLESCU, Președinte
Soc. Gebrüder Renner & Co. și alții cu Frații Bochori & Co.
Deciziunea civilă No. 327

Poprire. Caracterul ei. Răspunderea terțului poprit față de creditorii popritori posteriori. Poprire cerută în baza unei acțiuni intentate, cu dare de cauțiune. Cerere

făcută posterior de același creditor, pe baza unei hotărâri definitive, de extindere a primei popriri pentru o sumă mai mare. Dacă cea de a doua cerere constituie o poprire nouă ori numai o extindere a celei dintâi.

Răspunderea terțului care a plătit ceea ce excedea creanța care a provocat poprirea nu poate avea loc de cât față de creditorul popritor sau de creditorii popritori cari au intervenit până în momentul plății, indisponibilitatea creanței fiind relativă iar nu absolută.

Când se cere înființarea unei popriri, cu depunere de cauțiune, în baza unei acțiuni intentate, cererea făcută posterior de același creditor de a întinde poprirea pentru o sumă cu mult mai mare și în baza unui alt titlu, a unei hotărâri investite cu formula executorie, constituie o nouă poprire, distinctă de cea dintâi.

Curtea,

Ascultând pe d-nii avocați Atanasovici și Constant Georgescu în susținerea recursului, pe d-nii avocați G. M. Dumtrescu și Somer în combateri și pe d-l Procuror General I. N. Stămbulescu în concluziunile puse pentru casare.

Deliberând,

Asupra motivelor I, II și III de casare, rămase în divergență, în următoarea cuprindere :

1. Violarea art. 455, 456 și 459 pr. civ. și 1099 din c. civ. prin aceia că deși firma creditoare făcuse două popriri la intervale și pentru sume deosebite, și deși recurențele au declarat că la data secunde popriri plățiseră debitorilor excedentul cauzei primei popriri și care plata fiind anterioară celei de a doua popriri era, conform art. 1099 c. civ. valabilă, totuși decizia atacată ne ținând seamă de această plată, constantă în fapt, le condamnă să plătească integral și suma creanței celei de a doua popriri, când în tot cazul creditorului nu i s'ar fi putut acordă decât cel mult să concureze cu ambele sale creanțe asupra sumei ce s'a declarat că se mai deține, iar pe baza indisponibilității create de prima poprire să fie complet achitată de suma creanței pentru care făcuse prin poprire.

În adevăr, din decizia atacată și din cele două petiții de popriri se constată în fapt că firma frații E. M. Bochori cu prima cerere de poprire din 17—4 Octombrie 1919, întemeiată pe baza acțiunei de fond și a unei cauțiuni de 48.000 lei care reprezentă 1/2 din suma reclamată prin acțiune, neavând act scris, obține dela Trib. Ilfov s. II-a com. prin ordonanța cu Nr. 6445 din 919 înființarea unei popriri în mâinile firmelor recurente pe orice sume de bani, sub orice titlu ar datoră d-lor A. I. Berg și Horace Wilson până la concurența sumei de lei 95780,05%; că posterior obținând titlu executoriu contra zișilor debitori pentru suma de lei 976.426,20% cu procente și speze, au cerut printr'o a doua petiție de poprire, din 28 Martie 1923, ca Tribunalul să extindă prima poprire până la concurența sumei de lei 976.426,20%, ceea ce li s'a încredințat și efectuat prin procesul verbal din 4 Iulie 1925.

„Decizia mai constată că recurențele au declarat: că pe baza primei popriri din 1919 au reținut 100.000 lei, plățind restul debitorilor popriți, deoarece notarul prin mijlocirea căruia s'a făcut această poprire a limitat poprirea la suma de 100.000 lei, și le-a pus în vedere să efectueze orice plată peste această sumă; și că nu mai răspund față de creditorul popritor pentru suma cuprinsă în a doua poprire deoarece făcuse plata mai înainte de înființarea ei, căci indisponibilitatea creiată de prima poprire este relevantă, la creanța pentru care se făcuse, iar nu absolută.

„Curtea pentru a nesocoti apărarea recurențelor invoacă: a) principiul că poprirea are de efect, între altele, de a izbi de indisponibilitate întreaga creanță ce se află în mâinile terților popriți care nu mai poate face nici o plată.

b) Că terții popriți pentru a ridica poprirea, trebuie să con-

semneze suma poprită și să ceară tribunalului desființarea poprirei și că numai uzând de acest procedeu popririle ulterioare nu ar mai fi lovite de indisponibilitate.

„Primul argument al Curții tras din efectul popririi de a izbi de indisponibilitate totală creanța poprită, este exact numai în sensul că dacă terțul reține suma pentru care s'a făcut poprirea și achită creditorului său restul, va trebui, în baza art. 998 cod. civ. să repare prejudiciul ce ar cauză creditorului poprit în cazul când acesta ar trebui să suporte concurența altor popriri ulterioare, și în acest caz să achite integral creanța pentru care a făcut poprirea.

„Cel de al doilea argument al Curții contrazice dispozițiunile art. 1099 cod. civ. potrivit cărora plata făcută de debitor creditorului său, în urma poprirei, nu este valabilă numai față de creditorul poprit și pentru suma arătată în poprire; dar față de toate celelalte popriri ce ar interveni ulterior plata este valabilă, căci prima poprire nu a avut efectul unei novațiuni legale în favoarea primului creditor, din contră debitorul poprit conservă creanța poprită până la data validării, când se operează transferul, în patrimoniul său, așa că plata făcută în mâinile sale, de terțul poprit, este valabilă și opozabilă tuturor popririlor tardive.

„II. Violarea art. 460 și 464 pr. civ. 1169 și 1091 cod. civ. prin aceea că s'a validat poprirea în întinderea sumei de lei 976.426 20 arătată în procesul verbal din 4 Iulie 1923, deși recurențele au declarat că la epoca acestei popriri nu mai datorau nimic, creanța fiind stinsă prin plată, și nu s'a făcut nici un fel de dovadă, și nici chiar nu s'a pretins că declarațiunile lor n'ar fi sincere.

„In adevăr, din întreg ansamblul articolelor de sub secția V-a din proc. civilă, privitoare la urmărirea și poprirea bunurilor mișcătoare ale datornicului care sunt în mâna celui de al treilea, și în special din cuprinsul art. 460 pr. civ. rezultă că transferul judiciar al sumelor sau efectelor datorite datornicului de către un al treilea se operează numai dacă creditorul poprit dovedește cu răspunsul terțului poprit sau prin alte mijloace că acesta din urmă datorează debitorului poprit, la epoca poprirei, sumele sau efectele poprirei; căci numai în acest caz există o creanță care se poate transfera către creditorul poprit în achitarea creanței, pentru care a cerut execuțiunea silită pe calea poprirei.

„Ori, deși decizia constată în fapt că recurențele au declarat că cea de a doua poprire intervenind posterior plăților deja făcute devine fără efect, căci nu mai avea nimic în mâinile lor spre a fi izbit de indisponibilitate; și deși singurul efect, ce, conform art. 464 pr. civ., ar mai fi putut produce, ar fi fost numai ca și creanța pentru care se încuvințase această de a doua poprire, să ia parte împreună cu creanța arătată: în prima poprire, la distribuția sumei de 100.000 lei pe care recurențele declarase că o mai aveau la epoca ultimei popriri, totuși decizia atacată a validat această din urmă poprire pentru întreaga sumă de 976.426,20% făcând astfel să opereze transferul unei creanțe stinse prin plată, și a condamnat pe recurent fără nici un temei de drept, la plata sumei de 976.426,20.

„III. Contrazicere, eroare grosieră de fapt, denaturare de acte prin acela că deciziunea atacată într'un prim considerent, constată că a fost două popriri, iar printr'un al doilea considerent contrazice prima sa constatare și afirmă, în contra evidenței, care rezultă din cele două petiții de poprire din dosar, că ar exista numai o singură poprire.

„In adevăr, decizia atacată într'o parte a considerentelor sale, constată în fapt că firma Frații Bochory a făcut două popriri arătând anume: că prima s'a încuvințat prin ordonanța Nr. 6445 din 1919 până la concurența sumei de 95.780,05 și că a doua poprire s'a încuvințat mai târziu, după ce a obținut titlu executoriu și a fost adusă la îndeplinire cu procesul-verbal de poprire din 4 Iulie 1923; Exact același lucru se constată și din cele două cereri de poprire: prima înregistrată la 17/4 Octombrie 1919 și a doua la 23 Martie 1923. Aceiași decizie

însă, în alt considerent, tăgăduiește evidența și declară: „Că în speță nu poate fi vorba de o a doua poprire înființată de alt creditor sau de același, întemeindu-se pe alt titlu; ci de aceeași firmă Frații E. M. Bochory care avea deja calitatea de creditor sechestrată, uzând de dreptul ce-l avea din poprire a cerut extinderea acestei popriri“. Procedând astfel, Curtea denaturează actele și faptele constante și necontrazice din dosar și contrazice propriile sale constatări pentru a ajunge la concluziunile ilegale că: a) o poprire ulterioară de extindere, adică cerută pentru o sumă mai mare, n'ar fi o poprire distinctă de cea dintâi cerută de același creditor pentru o sumă mai mică; b) și că din cauza unei prime popriri, plata făcută în mâna debitorului n'ar fi valabilă nici față de orice alte creanțe pentru care s'ar face popriri ulterioare plății“.

Având în vedere că din decizia supusă recursului și din lucrările din dosar rezultă că, p rin petiția înreg. la Nr. 9245 din 17 Octombrie 1919, Firma Frații E. M. Bochory a chemat în judecată firma comercială A. I. Berg și pe Horace C. Wilson spre a fi obligați la plata sumei de lei 95.780; că prin petițiunea înreg. la No. 9285 din aceeași zi, firma Frații Bochory a cerut Tribunalului Ilfov s. II-a comercială înființarea unei popriri în mâinile Firmelor „Frații Renner“, „Ignatz Farcas“ și alții, din Cluj, pe orice sumă ce aceștia ar avea de dat Firmei A. I. Berg și H. Wilson din New-York, pentru asigurarea și despăgubirea petiționarei de suma de 95 de mii 780 lei, cu procente și speze, cerută prin acțiunea intentată, alăturând odată cu cererea și recipisa Cassei de depuneri constatatoare că a depus, conform legii, suma de 48.000 lei, jumătate din creanță. că, cererea a fost admisă prin ordonanța prezidențială cu Nr. 6445 din aceeași zi, prin care s'a dispus efectuarea poprirei pe cale de comisie rogatorie prin judecătoria ocolului Cluj; că, la 31 Octombrie 1919 firma Frații Bochory a făcut un supliment de acțiune cerând ca debitorii săi firma A. I. Berg și Horace Wildson să fie obligați a-i plăti suma de le 880.637 pentru alte noi capete de cereri peste aceia de lei 95.780, adică în total le. 976.426;

Că notarul judecătoriei ocolului Cluj procedând la executarea ordonanței de poprire de mai sus și nearătând în procesul său verbal din 18 Octombrie 1919 până la ce sumă se face poprirea terții popriți au făcut cerere la tribunalul care ordonase poprirea, de a restrânge această poprire numai până la maximum sumei de 100.000 lei, care asigură în întregime pretențiunile creditorului, întrucât dânsii datorează debitorilor popriți sume de mai multe milioane cari nu pot fi în întregime imobilizate fără a le pericula bunul mers al comerțului lor;

Că în urma acestei cereri președintele Tribunalului, prin adresa cu Nr. 5988 din 1919, a comunicat judecătoriei ocolului Cluj că trebuie să se specifice în procesul verbal de poprire că poprirea nu este înființată în mod nelimitat, ci până la concurența sumei de 95.780 lei, cu procente și speze;

Că, notarul judecătoriei ocolului s'a prezentat la 18 Noembrie 1918 la terții popriți comunicându-le că poprirea a fost efectuată numai până la suma de 100.000 lei și că peste această sumă pot plăti toate datoriile ce au către debitorii popriți;

Că, apoi, la 29 Martie 1923 Firma Bochory depunând sentința Tribunalului Ilfov cu Nr. 1142 din 922, rămasă definitivă și investită cu formula executorie, prin care firma Berg și H. Wilson fuseseră condamnați să plătească suma de 976.426 lei, a cerut Tribunalului „Să poprească și să întindă poprirea deja făcută“, până la suma de mai sus, 976.426 lei, cu procente și cheltuieli de

judecată cererea care a și fost admisă prin ordonanța prezidențială cu Nr. 4096 din 5 Maiu 1923 și executată.

Că, în urma cererii făcute de Firma creditoare, Tribunalul a validat poprirea asupra întregii sume prin sentința cu Nr. 1288 din 23 Maiu 1925 confirmată în apel de Curtea din București s. I-a prin decizia Nr. 16 din 926 atacată la rândul ei cu recursul de față de către firmele poprite Frații Renner și Ignatz Farcaș;

Având în vedere că înaintea instanței de fond recurențele au cerut că validarea să fie admisă numai pentru suma de 100.000 lei, valoarea primei popri, deoarece posterior acestei popri și în afară de suma de mai sus, recurențele achitase întreaga datorie către creditorii lor din America, iair cererea de a se opri și de a se extinde poprirea până la suma de 976.426 lei echivalează cu a doua poprire, distinctă, și făcută posterior achitărei datoriei;

Că instanța de fond a înlăturat această susținere și a validat poprirea pentru întreaga sumă de 976.426 lei, argumentând că poprirea are de efect de a lovi de indisponibilitate totală întreaga creanță ce se află în mâinile terților popriți, că întrucât Tribunalul prin jurnalul din Octombrie 1919 nu a limitat poprirea, ci a precizat numai și a indicat suma până la concurența căreia să se înființeze poprirea, notarul nu putea să comunice terților popriți că pot plăti debitorilor ceea ce trecea peste suma de 100.000 lei;

Că numai atunci terții popriți puteau plăti valabil datoria lor, când ei ar fi consemnat în prealabil valoarea creanței în baza căreia s'a făcut poprirea;

Că, cea de a doua cerere a firmei creditoare nu constituie o a doua poprire ci numai o extindere a celei dintâi făcută cu caracter conservator care lovise de indisponibilitate întreaga creanță, așa că deși indisponibilitatea este relativă, acest caracter al ei nu are nici un efect în speță;

Considerând că după principiile de drept ce guvernă materia poprirei, poprirea odată efectuată în mâinile celui de al treilea are efect de a lovi de indisponibilitate întreaga creanță poprită, în acest sens că nici terțul poprit nu mai poate face o plată valabilă în mâinile creditorului său, și nici debitorul urmărit nu mai poate dispune de creanța lui, indiferent de quantumul creanței în virtutea căreia s'a făcut poprirea față de acela al sumei ce terțul poprit datorează debitorului poprit;

Că, dacă terțul poprit conservă în patrimoniul său suma până la concurența căreia s'a efectuat poprirea și plătește restul datoriei către creditorul său,—debitorul poprit,— în asemenea caz terțul este ținut în baza art. 998 c. civ. la repararea prejudiciului eventual suferit de creditorul popritor prin această plată.

Considerând însă că această răspundere a terțiului care a plătit ceea ce excedea creanța care a provocat poprirea, nu poate avea loc decât față de creditorul popritor sau de creditorii popritori cari au intervenit până în momentul plății, iar nu și față de popririle ce s'ar înființa posterior plății, indisponibilitatea creanței fiind relativă iar nu absolută, principiu ce rezultă și din debaterile parlamentare ce au avut loc asupra materiei poprirei cu ocazia revizuirii codului de procedură civilă în 1900;

Considerând în speță, că este constant că firma Borchory a cerut și i s'a admis în 1919 poprirea în baza acțiunii ce intentase cu depunerea cauciunii cerute de art. 455 al b. cod. pr. civ. pentru suma de 95780 lei;

Că, în 1923 aceeași firmă a cerut înființarea poprirei pentru o altă sumă, 976.426 lei, în baza sentinței definitive a Tribunalului Ilfov s. II-a comercială cu Nr.

1142 din 922, fără cauție conform aliniatul a. al art. 455 c. pr. civ.

Considerând că astfel fiind nu poate fi vorba în speță de o singură poprire, cum în mod greșit a decis instanța de fond ci de două popri, și anume una din 1919 cu caracter conservator pentru o anume sumă și întemeiată pe o acțiune intentată și pe o cauțiune depusă, iar cealaltă, din 1923, pentru o sumă mult mai mare în baza de sentință definitivă investită cu titlul executoriu și constituind o măsură de executare, deci două cereri deosebite cu obiect și cauză diferite;

Conisderând că din decizia supusă recursului rezultă că este necontestat de către creditorul popritor că terții popriți recurenții, au conservat în întregime și ținut la dispoziția creditorului popritor suma corespunzătoare creanței în virtutea căreia s'a efectuat prima poprire, și că au plătit sumele ce mai datorau creditorilor lor — debitorii popriți — anterior înființării celei de a doua popri din 1923;

Că în asemenea condițiuni, față cu principiile mai sus expuse, recurenții nu au a răspunde decât de acoperirea creanței de 95.780 lei, cu procente și speze, pentru care s'a efectuat prima poprire, iar pentru acoperirea creanței în baza căreia s'a făcut cea de a doua poprire, ei nu puteau fi ținuți a răspunde decât în măsura și până a concurența sumei ce ar mai fi avut de plătit debitorilor popriți în momentul înființării celei de a doua popri, dacă ei nu ar fi fost achitați, căci indisponibilitatea rezultând din prima poprire fiind relativă, nu putea profita celei de a doua popri;

Că, astfel fiind, instanța de fond decidând contrariu a comis exces de putere și a violat legea pronunțând astfel o decizie casabilă;

Că, dar motivele I, II și III de casare sunt nefondate din acest punct de vedere, așa că recursul urmează să fie admis, iar cauza trimisă la aceeași Curte de apel spre a fi din nou judecată în conformitate cu art. 52 din legea Curții de casație, fără a mai fi necesar de a se discuta și celelalte motive de casare;

Având în vedere și cererea recurențelor de a li se acorda cheltueli de judecată pe cari, apreciind, Curtea le fixează la suma de patru mii lei.

Pentru aceste motive, Curtea admite recursul etc.

NOTA. — Decizia Inaltei Curți, dată după divergență, face o aplicațiune justă a principiului indisponibilității relative în materie de poprire. Un creditor, concomitent cu acțiunea intentată contra debitorului pentru plata creanței, cere și obține înființarea unei popri în mâinile unui terț, debitorul datornicului său, pentru asigurarea sumei cerute prin acțiune; după un timp oarecare, acelaș creditor face un supliment de acțiune, cuprinzând noi capete de cerere și majorează astfel quantumul pretențiunilor inițiale; reclamantul, dobândind o hotărîre definitivă și executorie care admite în totul, acțiunea astfel cum fusese completată, cere și obține întinderea primei popri pentru asigurarea sumei prevăzute în hotărîre și poprirea astfel extinsă a fost validată de instanțele de fond, de și terțul poprit pretindea ca validarea să fie admisă numai pentru suma din acțiunea inițială întrucât înainte de a se ordona de justiție extinderea poprirei pe temeiul titlului executor, terțul poprit achitase datoria pe care o avea față de

propriul său creditor, ținând seamă numai de poprirea astfel cum există în momentul plății.

Inalta Curte casând decisiunea Curții de apel stabilește în prim rând că nu se poate considera cea de a doua poprire ca fiind numai o extindere a celei dintâi care lovise de indisponibilitate totală creanța poprită, ci în realitate e vorba de două popriri distincte, una cu caracter conservator și întemeiată pe acțiunea intentată, cealaltă cu caracter executor pe temeiul hotărârii definitive; că indisponibilitatea rezultând din prima poprire, fiind relativă, nu putea profita celei de a doua popriri, astfel încât plata făcută de debitorul poprit înainte de înființarea acestei din urmă, este valabilă și opozabilă celui care a cerut-o.

Ceeace dă un aspect deosebit litigiului de față și a putut determina instanțele de fond să-l rezolve în sens contrar soluțiunei admise de Inalta Curte este faptul impresionant că ambele popriri au fost cerute de același creditor și pentru asigurarea unor sume a căror plată fusese pretinsă în una și aceeași instanță.

Așa fiind pare convingătoare, argumentațiunea instanțelor de fond că nu este locul la aplicațiunea efectului relativ al popririi care presupune o pluralitate de creditori popritori și că singurul principiu determinat în cauză ar fi cel al indisponibilității totale; identitatea creditorului în ambele cereri de poprire și unitatea instanței în care s'a judecat litigiul, au făcut ca instanțele de fond să considere cea de a doua poprire ca o simplă extindere a celei dintâi.

Credem că soluțiunea dată de Inalta Curte se întemeiază pe o analiză mai exactă a naturei popririi și a caracterului indisponibilității.

În adevăr, decizia instanței de fond s'ar putea justifica numai în sistemul indisponibilității totale și absolute care admite că prin efectul unei popriri, pe de o parte creanța poprită devine întreagă indisponibilă și pe de alta că această indisponibilitate profită tuturor creditorilor astfel încât debitorul poprit nu mai poate dispune de creanța sa, nici pe cale de plată, nici pe cale de cesiune, în pre-judițiul nici unuia din ei.

În sistemul indisponibilității totale și relative, care tinde să predomine în doctrina și jurisprudența mai recentă și care a fost consfințit și de Inalta Curte (1) indisponibilitatea creată prin poprire, profită numai creditorului popritor și numai pentru creanța care a servit de bază popririi; de unde urmează că nu importă în rezolvarea chestiunii care ne preocupă, dacă o altă poprire a fost făcută de un alt creditor popritor

sau tot de primul creditor pe temeiul altei creanțe; efectele popririi nu sunt în funcțiune de prima popritorului, ci de calitatea de titular al creanței care servă de bază popririi, întrucât, poprirea este destinată să apere creanța popritorului contra oricărei plăți sau cesiuni care ar avea de efect să desființeze sau să micșoreze drepturile derivând din poprire.

Rezultă deci că atunci când, cum e în speță, plata făcută de terțiul poprit în mâinile creditorului său, a fost precedată de o poprire și urmată de altă poprire, plata este valabilă și opozabilă creditorului care a făcut poprirea posterioară plății, fie că e vorba de o plată totală sau parțială; plata va fi nulă față de creditorul popritor anterior fiind dat caracterul de indisponibilitate totală a popririi; în consecință, acest creditor popritor în limitele dreptului său va putea să ceară terțiului poprit ceea ce i se cuvine ca și când plata n'ar fi avut loc.

Această soluțiune își găsește justificarea din punct de vedere legal în dispoziția articolului 1099 cod. civ. din care rezultă că plata făcută de terțiul poprit creditorului său, în urma popririi, nu este nulă în mod absolut ci numai față de creditorul popritor a cărui poprire există în momentul plății; din punctul de vedere rațional, ea constituie o consecință logică a principiului că poprirea nu face să înceteze dreptul de proprietate al debitorului asupra creanței poprite; această creanță continuă a face parte din patrimoniul debitorului poprit și prin urmare pe de o parte să facă obiectul unor noi popriri din partea altor creditori sau acelorași creditori pentru alte creanțe, pe de altă parte, trebuie să recunoaștem debitorului poprit, dreptul de a cedă creanța sa, însă această cesiune nu-și poate produce efectul translativ integral de cât față de creditorii popritori posteriori notificărei cesiunii, pe când față de creditorul popritor anterior, echivalează cu o poprire; tot astfel plata creanței poprite nu-și poate produce efectul în pre-judițiul creditorului popritor anterior.

ALEX. CERBAN,

Profesor la Facultatea de Drept din București.

TRIBUNALUL ILFOV SECȚIA II COM.

Audiența dela 1 Noembrie 1927

Președenția d-lui SC. COSTINESCU Judecător

Sentița Comercială No. 1902

Legea accelerării judecăților. Cambie protestată. Acțiune. Menționarea protestului fără a alătura actul. Girant. Excepțiune de nulitate. Respingere.

Intr'o acțiune intentată este suficientă numai indicațiunea probelor pe cari se sprijină, neatașarea la dosar a unui act care nu contribuie a da o altă deslegare pricinii, cum ar fi actul de protest al unei cambii, ne-

(1) A se vedea între altele decizia Casației secția II-a, Nr. 182 din 926 publicată în Curierul Judiciar Nr. 14 din 927, însoțită de nota noastră.

fiind o decădere odată ce reclamantul s'a referit la el în acea acțiune.

Tribunalul,

Asupra acțiunii de față,

Având în vedere susținerile reclamantei, întâmpinarea făcută de pârâțul girant și actele dela dosar,

Având în vedere că prin această acțiune reclamanta Banca Negustorească a României cere obligarea pârâților: Adolf Rothman și M. M. Stănulescu, ambii din București, str. Justiției Nr. 62, ca în mod solidar să plătească suma de lei 50.000, cu procente legale și cheltuieli de judecată:

Având în vedere că reclamanta în dovedirea acțiunii sale, a prezentat una cambie protestată în valoare de lei 50.000, emisă la 15 Februarie 1927, cu scadența la 15 Aprilie 1927, semnată de pârâțul Adolf Rothman, în ordinul pârâțului M. M. Stănulescu, care i-a transmis-o prin gir;

Având în vedere că pârâțul girant M. M. Stănulescu, singurul care a făcut întâmpinare, prin întâmpinarea depusă în termen la dosar, se opune la admiterea acțiunii față de dânsul, în calitate de girant, pe motiv că necomunicându-i-se copie după actul de protest, în conformitate cu legea accelerării judecăților, acțiunea este nulă și urmează a se respinge numai în privința sa.

Având în vedere că într'adevăr la art. 3 din legea accelerării judecăților, se prevede că neîndeplinirea dispozițiilor prevăzute la art. 1 de la litera a, până la litera d, inclusiv, atrage nulitatea cererei de dare în judecată, însă din cuprinsul textului art. 1 al legii accelerării, se vede că cererea de chemare în judecată va cuprinde: a) numele și domiciliul pârâților; b) calitatea juridică a pârâților; c) obiectul cererei și valoarea lui și d) indicațiunea lămurită a tuturor motivelor de fapt și de drept pe cari se întemeiază cererea.

Că, în speță, reclamanta formulând cererea de chemare în judecată, în conformitate cu dispozițiunile art. 1, litera a, b., c. și d, inclusiv și arătând prin acțiune că cambia în litigiu este protestată, s'a conformat dispozițiilor legii și deci nefiind locul decăderii sancționată de art. 3, excepțiunea pârâțului girant urmează a fi înlăturată.

Considerând că pârâții de și au avut cunoștința termenului de azi, nu se prezintă în instanță spre a face dovada liberațiunii sumei pretinse prin cambie de reclamantă.

Că astfel fiind, acțiunea se privește fondată și urmează a fi admisă ca atare;

Văzând și cererea reclamantei pentru cheltuieli de judecată, pe cari Tribunalul apreciind, le fixează la suma de lei 2000.

Pentru aceste motive, Tribunalul admite acțiunea intentată, etc.

(ss) Sc. Costinescu

NOTA. — Sentința de mai sus, pronunțată de sec. II-a comercială a Trib. Ilfov, stabilește jurisprudența că în ceea ce privește probele pe care se sprijină o acțiune, după legea accelerării, este suficientă indicațiunea lor, fără a fi o decădere prin neatașarea la dosar a unui act care nu ar fi contribuit de a da o altă deslegare pricinei, odată ce în acțiune reclamantul s'a referit la el.

În speță, este vorba de actul de protest al unei cambii, pe baza căreia s'a intentat o acțiune în care reclamanta a enunțat că, cambia care de altfel s'a comunicat pârâților, conform suszisei legi, a fost protestată, deși nu s'a făcut mențiune de protest pe cambie, sau nu s'a comunicat și copia aceluia protest.

De cele mai multe ori se întâmplă ca în momentul

și înăuntrul termenului fatal de 15 zile dela protest, prevăzut de codul comercial pentru intentarea acțiunii cambiale în scop de a nu se pierde solidaritatea giranților unei cambii, să nu se poată obține dela Corpul Portăreilor Tribunalele, cambia protestată și protestul și atunci, dacă s'ar fi dat altă soluție textelor legii accelerării (art. 1 și 3) dreptul reclamantului sau posesorului cambiei față de girant ar fi devenit iluzoriu.

Iată de ce, soluția dată în sentința ce publicăm, este conformă și cu spiritul și cu tehnica legii.

De altfel art. 3 din legea privitoare la unificarea unor dispozițiuni de procedură civilă și comercială și accelerării judecăților, prevede categoric că numai neîndeplinirea dispozițiilor prevăzute de art. 1 de la litera a, până la litera d, inclusiv, atrage nulitatea cererei, iar indicațiunea probelor pe cari se sprijină fiecare capăt de cerere și comunicarea lor, prevăzută în acest din urmă articol, sub litera e, nu e sub sancțiunea nulității.

ALEXANDRU MAVROJANNI,
Avocat

R E C E N Z I I

...TEZE DE DOCTORAT...

„Le citeșc cu o duișie firească aceluia care a trecut el însuși prin emoția alegerii subiectului, înfrigurată cercetare a materialului bibliografic, răbdătoarea selecționare și coordonare a lui, deprimanta nevoie de a termina lucrarea înainte de a o putea considera completă, decepționanta deosebire între plan și realizare, promisiunea solemnă de a relua și desvârși mai târziu opera și în urmă, viața de toate zilele, în care atâtea iluzii se înecă...”

E în citirea unei teze de doctorat atâtea melancolie. Dar este în același timp și o reconfortare. Din generație în generație se transmite același urmărire curată a unui ideal, cu același tineresc avânt, dar cu o tot mai serioasă pregătire.

Aceasta ne determină a reține în această rubrică a lucrărilor juridice noui atenția cititorilor noștri asupra câtorva lucrări de o reală valoare.

HENRY ZAMFIRESCU. *Les origines du droit privé roumain.* Pornind dela cugetarea lui Portalis „Les codes se font avec le temps; à proprement dire, on ne les fait pas”, dela constatarea dificultății de a adapta o legislație tradusă la instituțiile consuetudinale ale unui popor și dela necesitatea unei opere de legislație românească cu prilejul unificării vieții juridice a României întregite, autorul își propune să studieze evoluția sentimentului de drept și dreptate în trecutul românesc. După un istoric al epocii daco-romane și ev-mediale, urmează o încercare interesantă de a schița dreptul consuetudinal vechiu românesc, conceptul lui jus valachicum, condiția juridică a persoanelor, organizația proprietății și succesiunii, a mijloacelor de probă și a influențelor juridice rezultate din conviețuirea cu popoarele înconjurătoare. În a doua parte a studiului său, autorul rezumă vechiul drept românesc scris, renașterea culturală sub influența slavo-bizantină, legiurile moldovenești (V. Lupu, Alex. Mavrocordat, Toma Carra, Andronache Donici și Codul Calimach) și muntenile (Pravila dela Govora, Matei Basarab, Ștefan Racoviță, Ipsilanti, Caragea), regulamentul organic și influența greacă asupra vechilor legiuri

românești. Monografia se termină cu un capitol consacrat istoricului și importanței influenței franceze asupra vieții juridice în România.

DEM. D. GEROTA. *La théorie de l'enrichissement sans cause dans le code civil allemand. (Ungerechtfertigte Bereicherung). Etude de droit comparé.*

În prefața, cu care recomandă elogios această lucrare, eruditul profesor Demogue, insistă asupra utilității acestei cercetări atente a interesanței probleme de drept a îmbogățirii fără cauză în dreptul german la lumina influenței dreptului roman și în comparație cu construcția jurisprudențială franceză.

Plecând de la premisa „echilibrului patrimoniilor” tratată cu metodică și profundă sa cugetare de Gény (Science et technique II. p. 391), autorul consideră regula „nimeni nu trebuie să se îmbogățească fără cauză în dauna altuia” drept o aplicare a respectului datorit patrimoniului altuia, unul din principiile imutabile de drept natural care ar trebui să formeze scheletul oricărui drept pozitiv.”

Formulat în termeni precisi în faimoasa decizie din 15 Iunie 1892 a Casației franceze (S. 1895 I. 281, cu nota Labbé), acest principiu pe care Pomponius îl exprimase în lapidara formulă latină „iure naturae aequum est neminem cum alterius detrimento et iniuria fieri locupletiorum” (Dig. 17 de reg. juris 206) a găsit o sferă de aplicare tot mai largă în dreptul modern sub înăurirea atât a mentalității solidariste contemporane cât și a crescânde mișcări economice și a interdependenței factorilor sociali de astăzi.

Aceasta a determinat pe autor să încerce o precizare a conceptului juridic a îmbogățirii fără cauză la lumina unui studiu evolutiv și de legislație comparată. Pentru acest scop se impunea o cercetare a dreptului civil german actual, care s'a ocupat cel dintâi de o formulare a principiului și care, având pentru materia obligațiilor obârșia comună a dreptului roman, a dat loc la interesante studii de doctrină și o fructuoasă jurisprudență asupra materiei.

Autorul s'a ocupat dar într'un prim capitol de noțiunile preliminare ale teoriei îmbogățirii fără cauză, de fundamentul și câmpul ei de aplicare. A studiat apoi istoricul formării și evoluției acestui concept în dreptul roman, în vechiul drept și în legislațiile moderne latine și anglo-saxone.

Urmează apoi lucrarea propriu zisă: o construcție metodică a teoriei îmbogățirii fără cauză pe bazele codului civil german. Autorul se ocupă de noțiunea de îmbogățire, condițiile ei (avantaj material sau juridic, existența în momentul acțiunii, rezultanta sărăcirii reclamantului) natura îmbogățirii, — apoi în mod paralel de noțiunea de sărăcie, condițiile ei, (micșorare a patrimoniului suferită de reclamant) și în fine de lipsa de cauză juridică. În jurul acestui „concept” al cauzei și a „lipsei de cauză” autorul după o minuțioasă și erudită analiză a tuturor sistemelor de definiție și delimitare a noțiunii de cauză în dreptul german, întreprinde o încercare de a defini însuși justa cauză și termină studiind pe larg efectele juridice ale îmbogățirii fără cauză.

MARIUS RĂDULESCU. *La fondation privée (Stiftung) dans le droit allemand.*

O lucrare solidă și pe atât de erudită, pe cât de judicios cugetată și clar scrisă. Convinși de însemnătatea socială crescândă a instituției fundațiunii în dreptul contemporan, autorul și-a propus să studieze această instituție în dreptul german, care a codificat-o.

Convinși de însemnătatea socială crescândă a instituției fundațiunii în dreptul contemporan, autorul și-a propus să studieze această instituție în dreptul german, care a codificat-o.

O introducere istorică se impunea și autorul o începe în mod firesc cu dreptul roman, insistând în special asupra noțiunii de *pia causa* și urmărește evoluția aceleiași noțiuni în vechiul drept germanic.

Intrând apoi în studiul aprofundat al noțiunii fundațiunii

într'un prim capitol se ocupă de expunerea teoriilor emise pentru a da o construcție juridică a noțiunii: Teoria „obiectivității voinței” a lui Zittelman, a „centrului de interes” a lui Karlowa, a „corporației” (Genossenschaft) a lui Gierke, a „patrimoniului cu afectatiune specială” (Zweckvermögen) a lui Brinz, de teoria „instituțională” a lui Behrend, insistând asupra avantajelor și lacunelor fiecăreia din aceste ingenioase opere de subtilitate juridică.

Urmează o definiție a fundațiunii, o expunere a diferitelor categorii de fundațiuni și a modurilor cum poate lua naștere o fundațiune, o analiză amănunțită și critică a fundațiunii între vii (actul juridic de fundațiune și autorizația statului) și a fundației mortis causa, și un studiu asupra obligației de garanție a fondatorului și a dreptului de acțiune al destinatarilor, apoi o cercetare a transformării și stingerii fundațiunii. Lucrarea se termină printr'o comparație cu starea de lucruri în dreptul francez și o succintă analiză a proiectelor elaborate de Saleilles și abatele Lemire pentru a legitima fundațiunea în Franța.

AL. VELESCU

Anunțăm că s'a pus sub presă ANUARUL MAGISTRATUREI și va apare la 20 cor., elegant imprimat în Tipografia „Curierul Judiciar”.

La 18 cor. va apare vol. X, ultimul din Opera Profesorului universitar G. Plăstara CURS DE DREPT CIVIL ROMAN, Suplimente la *Persoane, Bunuri, Obligațiuni și Reforma Legislației Civile*. Prețul lei 300

În editura „Curierul Judiciar” S. A., a apărut:

1). „C E K U L”, un interesant și documentat studiu economico-juridic, (circa 500 pagini), cu doctrina și jurisprudența română și străină, de d-l Dr. D. Găleşescu-Pyk. Prețul 280 lei.

A apărut TABLA de materie a *Curierului Judiciar* pe 1927. Ea este alcătuită ca și celelalte table ale anilor anteriori și s'a pus în vânzare tot cu prețul din trecut de 100 lei. Comandele vor fi însoțite de cost la care se va adăoga 10 lei pentru porto postal recomandat.

A apărut în editura *Curierul Judiciar*:

STAREA DE ASEDIU OCTUALĂ

— Câteva considerațiuni — împreună cu textele referitoare din Constituție, legea stării de asediu din 1864, legea declarării stării de asediu din 1916, toate decretetele până astăzi precum și jurisprudența Inaltei Curți de Casație, de GR. D. GRECUL, avocat din Baroul Ilfov, cu o prefață de COL. N. C. HOMORICEANU, fost Comisar Regal pe lângă, Curtea superioară de Justiție militară și deputat, Avocat. Prețul 30 LEI.

A apărut o interesantă broșură: **VIATA JURIDICA ȘI ADMINISTRATIVA A SATELOR** de Andrei Rădulescu, consilier la Curtea de Casație, membru al Academiei Române. Prețul 20 lei.

Rugăm stăruitor pe d-nii abonați din provincie a nu mai aștepta alte invitațiuni, cari sunt costisitoare, sau sosirea în localitate a încasatorilor, și a binevoi să trimită achitarea abonamentului prin mandat postal, direct la Administrația revistei *Curierul Judiciar*, București, Artei 5, notând pe cotorul mandatului, pentru abonamentul datorat, partida No....